అప్రాశ్యులు
భీమేశ్వర చల్లా (సి.బి.రావు)

అప్రాశ్యులు
భీమేశ్వర చల్లా (సి.బి.రావు)

Published by: Adarsa Grandha Mandali, Vijayawada

© 1966 C.B. Rau. E-book edition @2020 Bhimeswara Challa

Cover painting of Nirmala Rau (author's spouse)

Other books by the author:

క్షంతవ్యులు (A novel)

Man's Fate and God's Choice (An Agenda for Human Transformation)

The War Within- between Good and Evil (Reconstructing Money, Morality and Mortality)

Acknowledgements to:

Jyothi Valaboju (writer, editor, and publisher) for shaping this ebook edition;

and Author BS Murthy, my nephew, for giving the idea of and helping the re-publication of the long-forgotten book.

అంకితము - ప్రపంచంలోని 'అప్రాశ్యులు' కు.

అధ్యాయాలు

చాప్టర్ 1

చాప్టర్ 2

చాప్టర్ 3

చాప్టర్ 4

చాప్టర్ 5

చాప్టర్ 6

చాప్టర్ 7

చాప్టర్ 8

చాప్టర్ 9

చాప్టర్ 10

చాప్టర్ 11

చాప్టర్ 12

చాప్టర్ 13

చాప్టర్ 14

చాప్టర్ 15

చాప్టర్ 16

చాప్టర్ 18

చాప్టర్ 19

చాప్టర్ 20

చాప్టర్ 21

చాప్టర్ 1

ఆకాశానికి నిచ్చెన వేయ ప్రయత్నించటం ఎంతటి అవివేకమో అందరికీ సుగ్రాహ్యమే. అయినా అప్పుడప్పుడు మనమంతా ఆలా ప్రయత్నిస్తూనే వుంటాము. అది ఎంతో హాస్యాస్పదమయినా ఆ ఆలోచనలో వుండే మకరందాన్ని మనమంతా కాంక్షిస్తాము. ఎందుకంటేఆ ఆలోచన ఆహ్లాదకరమయినప్పుడు దానిని బలవంతంగా, ప్రయత్నపూర్వకంగా ఎందుకు బహిష్కరించాలి? అసంభవమయిన ఆలోచనలతో తెచ్చుకొన్న చిరునవ్వు, నిజమైన నిష్కల్మషమైన కన్నీరు కన్నా వున్నతమైనవంటే నేను అంగీకరించను. ఎందుకంటే ఆత్మవంచనకన్నా ఆత్మహత్య ఉన్నతమైనది. జీవితంలోని అనివార్యమైన దుఃఖాన్ని, దుర్భరమైన బాధల్ని ఎదుర్కొన్నప్పుడే మానవుడు ఆ ఆశ అనే పొగమంచులో తలదాచుకుంటాడు.పొగమంచు అంతరించి అంతర్ధానమయినపుడు ఆశారహితమై ఆత్మహత్యకు ఒడిగడతాడు, మరికొందరు అదేపంథాలో అంధులై సత్యాన్ని ఎదుర్కొనే సాహసము లేక అసత్యపు ఆత్మవంచనలతో ముందుకు సాగిపోతారు. మరణ సమయములో వీరులు కూడ యీ లోకాన్ని విడువలేక ప్రాకులాడుతారు. బావురుమని చేతులు జాపి ఆప్తులను ఆఖరిసారిగా ఆలింగనం చేసుకో ప్రయత్నిస్తారు. చాలా అరుదుగా మనకి యింకొక తరహావ్యక్తులు తటస్థపడుతారు. వారికి పొగమంచుతో ప్రయోజనము లేదు, ఆత్మవంచనకు ఆస్కారం లేదు, ఆత్మహత్యకు వెనుదీయరు. సాధారణంగా మధ్యతరగతి మానవ జీవితాలన్నీ వర్ణించదగ్గ సంఘటనలు లేకుండానే సాగిపోతూంటాయి. ఎక్కడో ఎవరికో జన్మిస్తారు. కొద్దోగొప్పో చదువుకుంటారు. ఎంతో కొంతమందిపిల్లల్నికంటారు. అవీ ఇవీ కష్టాల్ని నిత్యము ఎదుర్కొంటూనే వుంటారు. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఏదో వ్యాధితోనో, ఏదో ప్రమాదంలోనో కాలధర్మం చేస్తారు. ఇలాంటి శుష్క జీవనానికి అలవాటుపడి వుంటాము. అప్పుడప్పుడుకష్టాలు కట్టలుగా వచ్చినప్పుడు, ఆశాకిరణం అస్తమించినపుడు జీవితాన్ని అంతం చేసుకోవాలని గట్టివాంఛ కలుగుతుంది. నిజం చెప్పాలంటే యీ వాంఛ దాదాపు ప్రతి మానవునికీ ఏదో ఒక సమయంలో కలుగుతుంది. కాని క్రియారూపంగా యిది చాలా తక్కువసార్లు వెలువడుతుంది. జీవితంమీద వుండేతీపి దీనిని త్రొక్కివేసి అణగార్చి వుంచుతుంది. కాని అప్పుడప్పుడు తీవ్రమైన వాంఛ జీవితంమీద విరక్తిగా విజృంభించి జీవిని కబళించి వేస్తుంది. జీవితమనే తాత్పర్యం లేని తతంగానికి తిరుగుబాటే ఆత్మహత్య.

కాకినాడలోని పేరు ప్రఖ్యాతులుగల డాక్టరు సుదర్శన రావుగారి కుమారుడు ప్రసాదరావు. ఆగర్భ శ్రీమంతుడు. ఏకైకపుత్రుడు ఎంతో గారాబంగా పెరిగాడు. చూడటానికి బాగా రూపసి. పచ్చటి బంగారపు శరీర ఛాయ, దారుఢ్యమైన అవయవాలు, సదా నుదుటిపై ప్రాకులాడే నల్లటి ఉంగరాల జుట్టు, శిల్పి మక్కువతో చెక్కిన మానవ విగ్రహంలా వుండేవాడు. కాని బాల్యం నుంచి అతనిలో ఒక రకమైన అశాంతి, క్షణికమైన ఉద్రేకాలు, ఆవేశాలు కనబడేవి, ఎవరినీ లక్ష్య పెట్టేవాడు కాడు. ప్రతి నిర్ణయాన్ని ధిక్కరించేవాడు. కోపము వచ్చినా, ప్రేమకలిగినా అతనంటే అందరికీ తగని భయం. చిన్నతనంనుంచీ మోటారుకార్లంటే సరదా. ఎంతో వేగంగా పోనిచ్చేవాడు. ఎవరితోనూ స్నేహం చేసేవాడుకాడు. ఎవరూ ప్రయత్నం చేసేవారు కారు. పక్కింటి ప్లీడరు విశ్వనాధంగారి అబ్బాయి రామంతోనే కాస్త స్నేహంగా వుండేవాడు. ఇద్దరూ చిన్నతనంనుంచి కలసి చదువుకున్నారు. సమవయస్కులు. రామం ప్రసాదంత రూపసి కాకపోయినా, చూడ చక్కనివాడే. సన్నగా, పొడుగ్గా చామనఛాయగా వుండేవాడు. మితభాషి. పలకరిస్తేనే కాని ఎవరితోనూ మాట్లాడేవాడు కాడు. ప్రసాదుతో స్నేహంవున్నా అతనికి ఆప్తమిత్రుడు, కమలాకరం అనే వేరొక వ్యక్తి వుండేవాడు. కమలాకరం తండ్రిగారు కూడ ప్లీడరుగారే. వారిద్దరి తల్లిదండ్రులకు బాగా స్నేహం. మొదటి నుంచి వారికి, వీరికి రాక పోకలుండేవి. కమలాకరం, రామం-వీరిద్దరి మనస్తత్వాలు సరిపడేవి. కమలాకరం శాంతస్వభావి, సహృదయుడు. అతని శాంత గంభీర వదనం అందరినీ ఆకర్షించేది. కమలాకరానికి, ప్రసాద్ కి ఆట్టే స్నేహం లేకపోయినా రామం ద్వారా యిరువురికి పరిచయం ఏర్పడింది. ముగ్గురు బి. ఏ వరకు కలిసి చదివేరు. పరీక్షలో ప్రసాద్ తప్పాడు. దానితో అతనితండ్రి ప్రసాద్ ని ఢిల్లీ చదువుకి తన తమ్ముని వద్దకు పంపించి వేశాడు. దానితో రామానికి అతనికి మధ్యనున్న స్నేహం మరుగున పడింది. బి. ఏ తరువాత రామం కమలాకరం మూడు సంవత్సరాలు వుద్యోగాన్వేషణలో వృధాగా గడిపివేశారు. చివరకు అదృష్టవశాత్తు యిరువురూ ఢిల్లీ సెక్రటేరియట్ లో అసిస్టెంట్ పరీక్షలో కృతార్థులయ్యారు. ఢిల్లీ బయలుదేరే ముందు కమలాకరానికి వివాహమయింది. కమల ఇంటరు వరకు చదువుకుంది. చూచినవారంతా“చక్కని చుక్క”, “పుత్తడిబొమ్మ” ఆనేవారు. పీలగా, పల్చగా బలహీనంగా కనబడేది. తెల్లటి శరీర ఛాయ, నిర్మలమైన నేత్రాలు, తీర్చిదిద్దిన ముఖకవళికలు, నవ్వితే సొట్టలుపడే పాలబుగ్గలు.

ఢిల్లీలో కమలాకరం కొత్త కాపురం పెట్టాడు.కరోల్ బాగ్ లో చిన్నయిల్లు అద్దెకు తీసుకున్నాడు. రామాన్ని కూడ వారితోనే కలిసివుండమన్నారు. కాని రామం అంగీకరించలేదు, “నూతనదంపతులు హనీమూన్ కానీయండి” అన్నాడు. కమలనవ్వుతూ “హనీమూన్ హృదయంలోనే యిమిడి వుంది. అయినా మీరు బయటవుంటేనే మంచిది. ఏకాంతంతో విసుగెత్తి వివాహం చేసుకుంటారు” అంది కమల.

కమల ఎప్పుడూ నవ్వుతూ మందహాసం చేస్తూండేది. కాని కోపం కూడ క్షణంలోనే వచ్చేది. దానికి అందరూ భయపడేవారు. కమలాకరం యెడ ఆమెకు కొద్దికాలంలోనే స్వచ్ఛమైన అనురాగం, విశ్వాసం, గౌరవ అభిమానాలు ఏర్పడ్డాయి. ఆమెకేవిధమైన లోటు రానిచ్చేవాడు కాదు. ఇతరులలాగ బయటికి వెల్లడించకపోయినా ఆమెయెడ అతనికున్న ప్రేమానురాగాలు ఆమె గుర్తించగలిగింది. ఇరువురిలోను కమలదే కొంతవరకుపై చెయ్యిగా కనబడేది. చూచేవారు చాలామంది ఆదర్శదంపతులనేవారు ఈర్ష్యతో కొందరు “ఆడ పెత్తనం” అనేవారు. నిజానికి కమల నవ్వు అంతర్గతంలోని అశాంతిని, అలసటను

కప్పిపుచ్చుతుంది, వీటికి కారణం ఏ మాత్రమూ లేదు,ఏదో అస్పష్టంగా ఆమె హృదయం ఘోషిస్తూంటుంది. ఏకాంతంగా వున్నప్పుడు మనస్సు పరిపరి విధాల ఆలోచిస్తూంటుంది. కమలాకరంవంటి సత్పురుషుడు, సహృదయుడు భర్తగా లభించటం తన అదృష్టమని ఆమె గుర్తించింది. కాని ఆమె హృదయం చేసే ప్రతి పనికి కారణాన్ని కాంక్షిస్తుంది. తన బుద్ధి కుశలతతో పరీక్షించందే ఆమె ఏదీ చేసేది కాదు. క్రమబద్ధంగా కారణరహితంగా చేసే ప్రతి పనీ ప్రశ్నించేది. అశాంతికి కారణమడిగితే కమల మౌనముద్ర వహిస్తుంది. కారణం ఆమెకే తెలియదు కాని దురూహ్యం కాదు. జీవితంలో శాంతికీ, చిరు నవ్వుకీ చోటు లేనప్పుడు, అశాంతికి అలసటకి కారణం వెదకడం అవివేకం కాదా? నిత్యం నిరర్థకంగా జీవితం గడిపే వారినే తిరిగి ప్రశ్నించాలి నీలోని యీ శాంతి ఎక్కడిది? అసత్యమైన యోగా శాంతికన్న సత్యమైన ఈ అశాంతే ఉన్నతమైనది కదా? క్రమంతప్పకుండా నువ్వుచేసే యీ తతంగానికి తాత్పర్య మేమిటి? కాలాతీతమైన ప్రశ్నలకి సమాధానంకోసం వెదుకకుండానే క్రమబద్ధంగా మనం జీవితం సాగిస్తాం. ఆకలి అయినప్పుడు ఆరగిస్తాము నిద్రవచ్చినప్పుడు నిద్రిస్తాము ఈ రెండింటినీ ఆమడదూరంలో వుంచితే రక్తమాంసాలు క్షీణిస్తాయి. సృష్టి అంతరించేలోగా ఇవి లేకుండా ఎవరు ఎప్పటికీ జీవించలేరా? మానవ ప్రయత్నానికి విజయాలు ఎన్ని చేకూరినా, ప్రకృతిని ఎంత జయించినా చివరకు ఆకలి, నిద్ర లేకుండా యీ శరీరయంత్రాన్ని నడపగలిగే విధానం కనిపెట్టలేరా? కమల వీటన్నిటి గురించి యింతగా ఆలోచిస్తూందని నేను చెప్పటం లేదు. కాని అప్పుడప్పుడు ఈ విధంగానే ఆమె మనస్సు పరిపవిధాల పరుగెడుతూ వుంటుంది.

ఆరోజు ఆదివారం. శలవుదినం గనుక రామం ప్రొద్దుననే కమలాకరం ఇంటికి బయలుదేరాడు. పరధ్యాన్నంగా రోడ్డుమీద నడిచి వెళ్లూన్నాడు. హఠాత్తుగా గట్టిగా శబ్దం చేస్తూ వెనుక, ఒక కారు ఆగినట్లు చప్పుడయింది. వులిక్కిపడి వెనుదిరగక మునుపే “ఇడియట్ వై డోన్ట యూ వాక్ ఆన్ దిపేవ్ మెంట్” అని ఏదో పురుషకంఠం అనడమూ, కిలకిలా ఒక స్త్రీ నవ్వడమూ వినబడ్డాయి రామం వెనుతిరిగి చూసేడు. ఒక పెద్ద కారులో ట్వీడ్ సూటు వేసుకొని ఒక యువకుడు స్టీరింగువద్ద కూర్చుని వున్నాడు, అతనిప్రక్కన మెరుపుతీగలా మిరుమిట్లు గొలిపే ఒక సుందరమైన యువతికూర్చుని వుంది. ఒక నలుపు మఫ్లర్ తలమీదనుంచి చెవులమీదుగా కట్టుకొని వుంది. వెను తిరిగిన మరుక్షణంలోనే ఆ యువకుడు తలుపు తీసుకుని వచ్చాడు “రామం” అంటూ. రామం అప్పుడు గుర్తుపట్టాడు ఆయువకుడిని. అతనే ప్రసాద్. ఇద్దరూ ఒకసారి ఆలింగనం చేసుకున్నారు.

“ఏమిటి రామం? ఇక్కడ ఏమి చేస్తున్నావు?ఎప్పుడొచ్చావుయిక్కడికి! ఏమిటి సంగతి?” అన్నాడు ప్రసాద్.

“అవన్నీ నేను తరువాత చెప్తాను. ముందర నీసంగతి చెప్పు. అప్పటినుంచీ నువ్విక్కడే వున్నావా?” అని అడిగేడు రామం .

ప్రసాద్ సమాధానం చెప్పేలోపునే కారులోని యువతి వారి వద్దకు వచ్చి “ప్రసాద్ ! మీ పరామర్శలు, కబుర్లు తర్వాత చెప్పుకోవచ్చు కార్లోకి పదండి. రోడ్డుకు అడ్డంగా కారు ఆపారు” అంది. అప్పుడు ప్రసాద్ “అలాగేరజనీ! అన్నట్లు మరచిపోయాను. ఇతనే రామం. నా బాల్యస్నేహితుడు నీకొకసారి చెప్పాను. చాలా కాలమయింది యితనిని చూచి” అని రామాన్ని పరిచయం చేసి.

“ఈవిడ పేరు రజని, నా స్వీట్ హార్ట్” అని “పద రామం కారులోకి పద” అన్నాడు కాని అతనికి ప్రసాద్ మాటలు వినబడలేదు. కన్నార్పకుండా రజని కేసి చూస్తున్నాడు, సూర్యరశ్మిలో బంగారంలా మిరమిట్లు గొలిపే ఆమె అందాన్ని తదేకంగా చూస్తున్నాడు. సుమారు యిరవై రెండు సంవత్సరాల వయసు వుంటుంది. పచ్చటి బంగారపు శరీరఛాయ, విశాలమైన నేత్రాలు, పల్చటి ఎర్రని పెదవులు, అందమైన ముక్కు, గులాబీబుగ్గలు, నల్లటి ఉంగరాల జుత్తు మఫ్లర్ లోంచి తొంగి చూస్తూ నుదుటిపై దోబూచులాడుతోంది. ఎత్తైన నిండైన వక్షస్థలం,పొడుగాటి నున్నటి వంకరలకు అన్యాయం చెయ్యకుండా అంటి పెట్టుకున్న కాశ్మీరు శిల్క్ చీర, ఇవన్నీ పరిక్షించి చూస్తూ రామం తన్మయుడై తనను తాను మరచిపోయాడు.

ప్రసాద్ రామం భుజం తట్టుతూ “ఏమిటలా చూస్తున్నావు?" అన్నాడు.

రజని నవ్వుతూ “నన్నే చూస్తున్నారు కనబడటం లేదా? తళుక్కుమంటున్న అయస్కాంతంలాంటి నా అందం ఈయననికూడా, సందేహం లేదు తన్మయుని చేసింది” అంది. అప్పటికి రామం వూహాజగత్తు నుంచి వూడిపడి కంగారుపడుతూ “ఆ. ఏమిటంటున్నావు ప్రసాద్ నేను నీతో ఇప్పుడు రాలేను. నేను కమలాకరం యింటికి వెళుతున్నాను” అని గబగబా నడవటం మొదలు పెట్టాడు. ప్రసాద్ అతని భుజం పట్టుకొని “ఏమిటీ కంగారు రామం! నీకేమైనా మతిపోయిందా? ముందర కారుయెక్కు తరువాత అంతా చెప్పుదువు కాని” అన్నాడు. కారు దగ్గరకు వచ్చి రజని “నేను డ్రైవు చేస్తాను స్నేహితులిద్దరు కబుర్లు చెప్పుకోండి. మీరు కబుర్లు చెబుతూ డ్రైవ్చేస్తే ఈయన ప్రాణంతో కారులోంచిదిగరు” అని స్టీరింగువద్ద కూర్చుంది. రామం, ప్రసాద్ కారులో ఫ్రంటుసీటులో రజనీ ప్రక్కన కూర్చున్నారు. రజని కారు స్టార్టేసి ఎక్కడకు వెళ్దాం! పిక్చరుకి వెళ్దామా వద్దా?” అంది.

“ఏమంటావు రామం? మంచి పిక్చరుంది ఓడియన్ లో” అన్నాడు ప్రసాద్.

“నేను కమలాకరం యింటికి వెళుతున్నాను. నీకు గుర్తువున్నాడు కదా?” అన్నాడు రామం.

“కమలాకరం ఎవరు? అతనేనా మనతో బి. ఏ కలిసి చదివాడు. ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నాడు?” అన్నాడు ప్రసాద్.

"మేమిద్దరం సెక్రటేరియట్ లో అసిస్టెంటులుగా పని చేస్తున్నాము. పెండ్లి చేసుకొని కరోల్ బాగ్ లో కాపురం పెట్టాడు అక్కడికి వెళ్ళాలి. నా కోసం ఎదురుచూస్తుంటాడు. ఇప్పటికే ఆలస్యంఅయిందన్నాడు.

రజనీ కారు నడుపుతూవున్నంత సేపు రామం, ప్రసాద్ వారు కాకినాడలో విడిపోయినతర్వాత జరిగిన సంగతులన్నీ ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకున్నారు.

"నేను ఇక్కడకు వచ్చి చదువుదామని ప్రయత్నించాను కానీ అది సాగలేదు. ఈలోగా మా నాన్నగారు పోయారు. జీవితంలో దేనికీ అర్థం లేదు. చదువు రూపంలో నిరర్థకంగా కాలాన్ని వ్యర్థం చెయ్యటం నా కిష్టం లేకపోయింది. అనుభవించవలసిన సుఖాలు, పొందవలసిన వస్తువులు జీవితంలో చాలావున్నాయి. సమయం వున్నంతసేపు వీలైనవి, దొరికినవి అనుభవించాలి. కాని ఏదో అవి ఇవి చదువుకొని ఏదో ఒక ఉద్యోగం చేస్తూ, ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ,నెమ్మది నెమ్మదిగా ఆత్మహత్యచేసుకోవడంలో ఏముంది చెప్పు! జీవితంలో చెయ్యవలసిన పనులెన్నో వున్నాయి కాని సమయం చాలా తక్కువ. నాకెప్పుడూ నన్ను మృత్యువు వెంటాడుతున్నట్లనిపిస్తుంది. అది నన్ను అందుకోక మునుపే జీవితంలోని రసమంతా నేను పీల్చివేయాలి, అనుభవించని ఆనందం మిగిలివుండకూడదు. నిరర్థకమైన గౌరవము, నీతి, కీర్తి, సమాజపు శబాష్ లు నాకు అక్కరలేదు. చేతకానివారు స్వార్థపరులనే "సత్పురుషుడు" అనే బిరుదు నాకు అక్కరలేదు" అన్నాడు ప్రసాద్ ఉద్రేకంతో.

ప్రసాద్ మాటలు వింటూండిన రామం ఆశ్చర్యానికి మేర లేదు, అతను యిలా అవుతాడని తను కలలో కూడా వూహించలేదు. బాల్యం నుంచి ప్రసాద్ లో మరుగువున్న అశాంతి అతనికి తెలుసు. కానీ ఈరూపం దాలుస్తుందని అతను వూహించలేదు. అయితే ఈ మార్పులో రజనిపాత్ర ఏమిటి? ప్రసాద్ కు ఈమెకు సంబంధం ఏమిటి? ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానం తెలియక మునుపే రజని కమలాకరం యింటి ముందు కారు ఆపింది.

అందరూ లోపలికి వెళ్ళారు. కాని లోపల కమలాకరం లేడని తెలిసింది. కమల లోపల వంట చేస్తూంది. రామం పిలుపు విని బయటకు వచ్చింది. ఆదివారం కనుక తలంటుపోసుకుంది. జుట్టంతా ముడి లేకుండా భుజాలమించి వ్రేలాడుతోంది, ముఖాన వ్రాసుకున్న పసుపు యింకా మాయ లేదు.! బొట్టు కూడా పెట్టుకోలేదు. అపరిచితులైన ఈ అందమైన స్త్రీ పురుషులను చూచి క్షణకాలం ఆశ్చర్యపోయింది. రామం వెంటనే వారిద్దరిని కమలకు పరిచయం చేసేడు. వారందరు కూర్చున్న తరువాత రామం-

"కమలాకరం లేడా! నాకోసం ఎదురుచూడమన్నాను, వెళ్ళిపోయాడా?" అన్నాడు.

"బజారుకు వెళ్ళారు. మీకోసం చూసిచూసి వెళ్ళారు. కూర్చునివుండండి కాస్త కాఫీ తెచ్చియిస్తాను" అని లోపలికి వెళ్ళింది కమల.

ప్రసాద్ ఇల్లంతాకలయచూచి "ఇంత చిన్నయింట్లో ఎలా వుంటున్నారు? ఎంత అశుభ్రం వుంది? అన్ని వస్తువులు యెంత చిందరవందరగా వున్నాయి! ఇంటి యిల్లాలికి యింటి మీద శ్రద్ధాసక్తులు లేనట్లున్నవి?" అన్నాడు.

రజని నవ్వి "ఇంటి యిల్లాలికి యింటిమీద శ్రద్ధ లేకపోయినా ఫరవాలేదు. ఇంతకీ ఇంటియజమాని మీద వుందా?" అంది.

రామానికి వారిద్దరూ అలా మాట్లాడడం ఇష్టం లేకపోయింది. ముఖ్యంగా రజని అంటే కాస్త అసహ్యంకూడా వేసింది. ఒక స్త్రీ యింకొక స్త్రీని గురించి అనవలసిన మాటలేనా యివి? ఈమెలో సంస్కారం ససేమిరా లేదా?

"ఉంటున్నది. భార్యాభర్తలేకదా! కమలాకరానికి బొత్తిగా అశ్రద్ధ, దేనినిగురించి పట్టించుకోడు" అన్నాడు రామం

"ఎందుకు పట్టించుకోవాలి? పెళ్ళాం దొరికిందికదా?" అన్నాడు ప్రసాద్

సరిగ్గా అదేసమయానికి కమల కాఫీ ట్రేతో బయటకు వచ్చింది నవ్వుతూ. "పెళ్ళాం ఎవరికి దొరికింది చెప్పండి!" అంది కాఫీ ప్రసాద్ కు యిస్తూ.

ప్రసాద్ సమాధానం చెప్పక మునుపే రజని "మీరు వున్నారు కాబట్టి మీ ఆయన దేనినిగురించి శ్రద్ధవహించడం లేదంటున్నారు. పరిస్థితులు యెలావున్నా మీరు పారిపోరని వారికి తెలుసు"అంది.

రజని చేసిన అప్రస్తుతపు వ్యాఖ్యానానికి రామం విస్తుపోయాడు. ప్రసాద్ పకపక నవ్వటం మొదలు పెట్టాడు. కమల కుర్చీలో కూర్చొని నవ్వుతూ-

"వారికా నమ్మకం వుందో లేదో నాకు తెలియదండి. అయినా ఎవరితోనయితే పారిపోతానో వారు, వారికన్నా ఉత్తములవ్వాలి. వారు నన్ను, నా భర్త నీడను వదిలి పెట్టించేటంతగా నన్ను ఆకర్షించాలి, అలాంటివారు దొరుకుతారని అనుకోను. వజ్రానికి మెరుపుతోపాటు గట్టితనం కూడా వుంటుంది. లేకపోతే దానివిలువ శూన్యం" అంది. నవ్వుతూ అన్న మాటలే అవి. కాని వాటిలోని తీవ్రతని అందరూ గుర్తించారు. కమల ఎవర్ని గురించి ఈ మాటలలదో అందరూ గ్రహించారు. ప్రసాద్ కి చెంపపెట్టు పెట్టినట్టయిందీ.

"మీరు దేనినయితే శూన్యం అంటున్నారో అదే సర్వస్వమని మరికొంతమంది భావించటంకూడా అసహజం కాదనుకుంటాను" అన్నాడు కోపంతో.

"అసహజమనినేననటం లేదు. అవివేకమని అంటున్నాను" అంది కమల.

ఈసారి రజని "ప్రతి వస్తువుకి ప్రతి వ్యక్తి ఒకేవిధంగా విలువకట్టాలనటం అసమంజసం కదా? వ్యక్తుల విలువలు వారిలాగే చంచలంకదా?".

"అయితే చంచలత్వం గర్హ్యమైనది కాదా" అంది. కమల.

"ఉహుఁ! కాదు మనోచాంచల్యం అని మనం మనస్సుని యెప్పుడూ నిందించుకుంటాము.అచంచలంగా మనస్సు ఒకే వ్యక్తి మీద, ఒకేవస్తువు మీద లగ్నమయివుంటేజీవితంలోని సారాన్ని వదలి పిప్పిని మింగినట్టవుతుంది. ఎందుకంటే ఏ ఒకే ఒక వ్యక్తిలోను, ఏ ఒకేఒక వస్తువులోను సారం యిమిడి వుండదు. సారాన్ని కాంక్షించే వ్యక్తిలో కూడా సారం పూర్తిగా యిమిడివుండదు" అంది రజని

"అయితే మీరనేది కీటకంవలె పుష్పంలోని సారాన్ని పీల్చివేసి వదలివెయ్యాలంటారా?" అన్నాడు రామం కోపంతో.

సరిగ్గా యిదేసమయానికి బయట సైకిల్ గంట మోగిన చప్పుడయింది. మరుక్షణంలోనే తలుపుతోసుకొని సైకిలుతో పాటు లోనికి వచ్చాడు కమలాకరం, అలసి వచ్చినట్లున్నాడు. ఆరోజు ఆదివారం, కనుక షేవుచేసుకోలేదు జుట్టంతా చిందరవందరగా వుంది. లోపలికి వచ్చిన వెంటనే కమల లేచి వెళ్ళి బజారులొంచి తెచ్చిన సామానుల సంచీ అందుకుని "మీ స్నేహితులు వచ్చారు" అంది.

ప్రసాద్ లేచి నుంచుని కమలాకరం దగ్గరకు వచ్చి షేక్ హ్యాండ్ చేసి"గుర్తుపట్టావా నన్ను?" అన్నాడు.

కమలాకరం స్వచ్ఛమైన మందహాసం చేస్తూ "నువ్వు హఠాత్తుగా తారసిల్లితే గుర్తుపట్టలేనేమో అని ఒకప్పుడు భయపడ్డాను కాని యిప్పుడా భయం లేదు." అని రజనిని చూసి "నిన్నయితే గుర్తుపట్టాను. కాని ఈ అపరిచిత స్త్రీని గుర్తుపట్టలేకపోతున్నాను. వివాహం చేసుకున్నావా?" అన్నాడు.

ఏ ప్రశ్న అయితే రామం, కమల ఇద్దరు పలుమార్లు అడుగుదామనుకుని, అడగలేపోయారో ఆ ప్రశ్న కమలాకరం మొట్ట మొదటనే వేశాడు. ఆ ప్రశ్న అడగబడిన తర్వాత వారిద్దరు అనుకున్నారు "ఎంత సహజమైన ప్రశ్నయిది" అని.

ప్రసాద్ కుర్చీలో తిరిగివచ్చి కూర్చొని "వివాహమనే తతంగం మా యిద్దరి మధ్య జరుగలేదు. స్నేహితులం, కలసి నివసిస్తున్నాము" అన్నాడు.

"స్నేహితులకు సహజీవనం సానుకూలమైనదేకదా?" అన్నాడు కమలాకరం.

రజని కమలాకరం కేసి చూస్తూ "ప్రసాద్ నా పేరు మీకు చెప్పలేదు నన్ను రజని అంటారు. ఇక మీరన్నమాట- నేనొక స్త్రీని, ఆయనో పురుషుడు. మేమిరువురం కలసినివసించాలని నిర్ణయించుకున్నాము. పురుష సాంగత్యము, ప్రేమనాకు, స్త్రీ సాంగత్యము, ఆదరము ఆయనకు లభించాయి. ఈ అంగీకారం చిరకాలం నిలవాలని మేము కోరుకోవటం లేదు. ఏ ఒక వ్యక్తి యింకొక వ్యక్తి తో చిరకాలం కలిసి నివసించలేడు. కొంత కాలం పోయేటప్పటికి ప్రేమ సన్నగిల్లుతుంది. విసుగు, అసహ్యము" జనిస్తాయి. వాటిని ప్రయత్న పూర్వకంగా కప్పిపుచ్చుకొని కృత్రిమంగా ప్రేమ నటిస్తూ జీవించడం మాకిష్టం లేదు. ఇరువురికీ సమ్మతమయినంత కాలం కలసివుంటాము. ఆ తర్వాత విడిపోతాము. ఏ క్షణంలోనయినా యీయన నన్ను విడిచిపోవచ్చును. ఏ క్షణంలోనయినా నేను ఈయనను విడిచిపోవచ్చును. కట్టుబాట్లు లేవు క్రమబద్ధాలు లేవు. కృత్రిమము లేదు. ఒకరి మీద యింకొకరికి యేవిధమైన హక్కు లేదు. అధికారము లేదు. నేనాయన దానను కాను, ఆయన నా వారు కారు" అంది.

ఈ అసందర్భ వుపన్యాసాన్ని అందరు శ్రద్ధగా విన్నారు. కమలకు ముఖకవళికలు అనేక విధాలుగా మారినవి.

కాని ఆ మాటలు రామానికి మాత్రం కోపం తెప్పించాయి, పరిహాసపూరితంగా నవ్వి,"ఏదో పాఠం అప్పగించినట్లు చెప్పారు. ఏదో ఎవ్వరూ చెయ్యని పని చేసే నూతనపంథా వెతుకుదామని మీరు అనుకుంటున్నారు. మీరు కొత్తకొత్త మాటలు వుపయోగించి గట్టిగా మాట్లాడినంత మాత్రాన వీటిల్లోని సారాంశం నేను గుర్తించకపోలేదు. కొంతమంది భరింపరాని క్లిష్టపరిస్థితులలో అవసర సమయాల్లో ఇలాంటి పనుల కొడిగడతారు వారినే మనమంతా నిందిస్తాము "క్షుద్రులు, చీడపురుగులు" అని అంటాము. మీరు సరదాకి, నూతనత్వానికీ, జీవితంలోని సారం పీల్చడానికి ఈ పంథా తొక్కుతున్నారు. అంతే తేడా" అన్నాడు.

రామం మాటలు విని అందరూ క్రుంగిపోయారు. ఎవరి ముఖాల్లోనూ నెత్తురు చుక్క కూడా లేదు. భయంతో అందరు రజని కేసి చూశారు. చివరకు ప్రసాద్ కూడా ఉద్రేకుడయ్యాడు రజనిని వేశ్య, జారిణి అని నిందించటం సహించలేకపోయాడు. కాని అతనికి ఏమనాలో తెలియలేదు. అందరిలోకి రజనిమాత్రం నిశ్చలంగా వుంది.

"మీరన్నది కొంతవరకు నిజమే! రామం బాబూ! కాని వేశ్యకు, నాకు ఒక ముఖ్యమైన తేడావుంది. వేశ్య ధనంకోసం విచక్షణ లేకుండా శరీరాన్ని అమ్ముకుంటుంది, విటుడిని ఎంత అసహ్యించుకున్నా విముఖత చూపలేదు. బరువు చూసే యంత్రంలో అణా బిళ్ళ వేస్తే బరువు చూపేబిళ్ళ ఎంత నిర్దుష్టంగా, క్రమం తప్పకుండా బయటకు వస్తుందో అదేవిధంగా వేశ్య కూడా శరీరాన్ని అమ్మకుంటుంది. అవయవాలు యంత్రంలా పని చెయ్యటం నేర్చుకుంటాయి. చివరకు మానసికంగాను, శారీరకంగాను నాశనమవుతుంది.

నేనలాంటి దానను కాననుకొంటున్నాను" అని ప్రసాద్ వైపు చూస్తూ "ఏమండీ, మీరు చెప్పండి నేను అలాంటి దానినా? పడక గదిలో మీనుంచిపైకం అర్థించానా?"అందికమల ముఖము సిగ్గుతో ఎర్రబడింది. రామం దుర్భరమైన వేదనతో తల వంచుకున్నాడు. క్రోధంతో తను రజనియెడల విడచిన అభియోగానికి లోలోన దహించుకుపోయాడు. ఆమెను క్షమాపణ కోరుదామనుకున్నాడు కాని నోరు మెదలలేదు. మౌనం వహించాడు.

నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చేస్తూ కమలాకరం "ప్రపంచకంలో ప్రతి మానవునికీ తన ఆత్మ ఆదేశానుసారం జీవితాన్ని నడుపుకోవలసిన విధీ, హక్కు ఉన్నాయి వేరు వేరు బంధాలలో నడచినంత మాత్రాన ఒకరు వుత్తములు కారు. ఇంకొకరు కుత్సితులు కారు. కానీ ఆత్మవంచన అతిహీనమైనది. అధః పతనానికి అదే, అదీ కారణం అన్నాడు.

"కాని మీరు చేస్తున్నది. ఆత్మవంచన కాదా? ఒకరి మీద మీరు చెలాయిస్తున్న యీ ఆధికారం యీ హక్కు ఎక్కడిది? సర్వహక్కులు రచయితవే అని పుస్తకం మీద వ్రాస్తూన్నట్లు సర్వహక్కులు భర్తవే అని మీరు భావించడానికి మీరు స్వతంత్రత ఎక్కడిది? ఆమె మీకు అర్ధాంగిని, ఇంటికి యిల్లాలు, పిల్లలకు తల్లి - అయితే వీటన్నిటిలోను ఆమె వ్యక్తిత్వం ఏది" అంది రజని.

రజిని మాటలు విని కమలాకరం కాస్త బాధపడ్డాడు. "మీరు నాకు అన్యాయం చేస్తున్నారు. నేను కమలపై సంపూర్ణాధికారాన్ని చెలాయిస్తూ ఆమెను నొక్కి అణచివుంచానని స్వార్థంతో ఆమెను ఒక యంత్రంలావుపయోగించుకుంటున్నానని మీరు ఎలా భావించారు? అపరిచితుని యెడ మీరు యీ అభియోగాన్ని ఎలా వెయ్యగలిగారు? అయినా మీ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పవలసింది కమల కాని నేను కాను" అన్నాడు.

ఇంతవరకు కమల మౌనంగా తలవాల్చుకుని కూర్చుని వుంది. ఇప్పుడు నెమ్మదిగా తలయెత్తింది. కనుకొలుకలలో కన్నీటి బిందువులు చేరివున్నాయి. రజని వైపు నెమ్మదిగా చూస్తూ "వివాహపు బంధంలో మీకు నమ్మకం లేదు. అందుకు నేనేమి అనను, కాని యితరుల యెడ, ఇంత క్రూరంగా, నిర్దాక్షిణ్యంగా ఏలా వుండగలుగుతున్నారు? జీవితంలో కృతజ్ఞత, కరుణ, మార్దవం మమకారము, అనురాగము, ఆదరణ, వీటికి చోటే లేదా? సర్వకాలంలోను, మీ మనస్సులో మెదిలేది. స్వలాభమేనా?"అంది.

"మీరన్న వాటన్నింటికీ జీవితంలో చోటు వుంది. "లేదనినేననను. కాని అవే సర్వస్వమూ కాకూడదు. వాటికి మనం బానిసలమయి పోకూడదు. వాటిని మనం అదుపులో వుంచుకోవాలి, అప్పుడే మనం జీవితంలో ఏదయినా సాధించగలుగుతాము" అంది రజని.

కమల మౌనంగా ఒక క్షణంవుండి "మీరన్నది కూడా నిజమే కావచ్చుకాని, నాకు వీనికి సమాధానం చెప్పండి. ఒక వ్యక్తికి గురుతరమైన బాధ్యత, కర్తవ్యము ఎవరిమీద వుంటాయి? తన మీదా, లేక యితరుల మీదా? ముందడుగు వేసే సమయంలో మనస్సు ఎవరిని గురించి యోచించాలి ? ఇంకొకటి–జీవితంలో మనం ప్రతీదీ నిర్ణీతంగా క్రమబద్ధంగా ఎందుకు నెరవేరుస్తాము?"

"మీ ప్రశ్నకు సమాధానం నన్ను చెప్పనీయండి. ముందర మొదటిది తీసుకుందాము. ప్రతి వ్యక్తికి గురుతరమైన కర్తవ్యభారం ఆవ్యక్తిలోనే యిమిడి వుంది. జీవితంలో కృతజ్ఞతకు తావేలేదండి. పిల్లలు పెద్దలకు కృతజ్ఞత చూపాలంటారు. నిన్ను పదిమాసాలు కని పెంచి, సేవ చేసిన తల్లికి, నీకు పుట్టుకనిచ్చి పెద్దవానిని చేసిన తండ్రికి కృతజ్ఞత చూపనవసరం లేదా? అంటారు. ఇదే విధంగా ప్రతివారు యితరుల వద్ద నుంచి కృతజ్ఞత ఆశిస్తారు కాని కృతజ్ఞత మనం వారికి ఎందుకు చూపించాలి? మన సమ్మతి ప్రకారం వీటిల్లో ఏవి జరుగుతున్నాయి? కృతజ్ఞత అనే రూపంతో మనవ్యక్తిత్వాన్నే కప్పిబుచ్చ ప్రయత్నిస్తారు. ఎల్లప్పుడూ ఎవరి బాధ్యత వారిదే. తనయిష్టానుసారం నడచుకునే హక్కు ప్రతి వ్యక్తికి వుంది. అలాంటివారిని, విశ్వాసహీనులు కృతఘ్నులు అని అంతా అంటారు. ఆలాంటి ప్రజలకు మనం భయపడితే, రజని చెప్పినట్లు జీవితంలో మనం ఏదీ సాధించలేము- రెండవ ప్రశ్న వేసారు మీరు. జీవితంలో క్రమబద్ధంగా మనం ఎందుకు చెయ్యాలని నిజానికి దాని సమాధానంకూడా మొదటి సమాధానంలో యిమిడి వుంది. నిర్ణీత రీతిగా మనం జీవన యాత్ర సాగించాలనీ నేను అనను కాని క్రమబద్ధంగా జీవితం గడపకూడదనే నిర్ణయంతో మనం దేనిని చెయ్యకూడదు. అయితే ముఖ్యమైన సూత్రమేమిటంటే, ఏపని చేస్తే మనకి ఎక్కువ అనందం - క్షణికమైనా ఫరవాలేదు లభిస్తుందో ఆపని చెయ్యాలి. ఆదే ప్రతి పనికి గీటురాయి," అన్నాడు ప్రసాద్.

గుక్క తిప్పుకోకుండా మాట్లాడాడు ప్రసాద్. ఇంత వరకు ఎవరు గుర్తించని ఒక విషయం కమల అప్పుడు గుర్తించింది. ప్రసాద్ కంఠస్వరంలో ఆమెకు ఏదో వర్ణించరాని ఆకర్షణ, ఒదార్పు గోచరించాయి. ఏదో ఒక చెప్పలేని సంపూర్ణ సమర్పణ తిరుగులేని నిర్ణయం మనస్సును ముగ్ధంచేసే మమత ఆమెకు అందులో అనిపించాయి. ఏదేదో వింతలోకాలకి ఈడ్చుకొని పోయేయి. ఆమెకు అనిపించాయి కమలకి ఆ కంఠ స్వరం యింకా యింకా కావాలని తీవ్రమైన వాంఛ కలిగింది, కాని దానితోపాటు అది అంటే ఒక రకమైన భయం కూడా వేసింది. తనను ఒక బానిసను చేస్తుందేమోనని భయపడింది. చివరకు మౌనంగా వుండిపోయింది.

అప్పుడు రజని "చాలా ఆలస్యమయింది ఇక వెళ్లాం పదండి. ఇప్పటికే వీరికి చాలా అలసటలు పెట్టాము. మొదటి పరిచయమయినా మనము ముఖస్తుతి మాటలు మాట్లాడలేదు. అదే ఎంతో ఆనందదాయకమైన విషయం" అంది.

"మీరిద్దరి పరిచయం కల్గినందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. నేను, రామం ఒకరి ముఖాలు వొకరు చూచుకొని విసుగెత్తిపోయాం" అన్నాడు నవ్వుతూ కమలాకర్. ఆచలోక్తికి రామం నవ్వలేదు. నిజానికి అతను

చాలాసేపటి నుంచి మాట్లాడలేదనే విషయం ఎవరు సరిగా గుర్తించలేదు. దగ్గర వున్న మేగజీన్ తిరగవేస్తూ అప్పుడప్పుడు మందహాసం చేస్తూ కూర్చున్నాడు. సమయం దొరికినప్పుడల్లా రజని కేసి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"ఇక వెళ్తాము అప్పుడప్పుడు కనిపిస్తూనే వుంటాము. మీరు కూడా మాయింటికి వస్తూ పోతూ వుండాలి." అని. కమల వైపు చూచేడు ప్రసాద్. కానీ ఆమె అతని వైపు చూడుటం లేదు. ఆత్మపరిశోధన మొదలు పెట్టింది.

ముగ్గురు కారులో బయలుదేరారు. ఈసారి ప్రసాద్ డ్రయివు చేస్తున్నాడు. ఆ వేగానికి రామం భయంతో వణికి పోయడు. అరవై దాటిన తర్వాత స్పీడు మీటరు కేసి చూడడం మాని కళ్లు మూసుకుని కూర్చున్నాడు. మాట్లాడితే ప్రమాదం కలగటానికి ఇంకా అవకాశాలుంటాయని మౌనంగా వూరుకున్నాడు. రజని అతని కేసి చూచి నవ్వింది. ప్రాణంమీద మీకు యింత తీపా! భయపడకండి. మీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డు అంది.

"ప్రాణం మీద తీపి వున్నాలేకపోయినా యింకొక వ్యక్తినిర్లక్ష్యానికి నేను చనిపోవటం నాకిష్టం లేదు నాకు నిజంగా భయం వేస్తూంది. ప్రసాద్ కేమైనా పూనిందా యేమిటి అలావున్నాడు" అన్నాడు రామం.

నిజానికి ప్రసాద్ ని అప్పుడు చూస్తే కొత్తవారికి కొంచం కలవరపాటు కలగడం సహజమే.

కారులో మెరిసే కళ్ళతో, దవడలు వుబ్బెత్తుగా పొంగి నల్లటి వుంగరాల జుట్టు గాలిలో ఎగురుతూ వున్న ప్రసాద్ రూపం ఏదో ఒక అమానుషత్వాన్ని గుర్తుకు తెస్తూంది. ప్రసాద్ వీరి మాటలే వినిపించుకోలేదు, హటాత్తుగా కారుని "కన్నాట్ ప్లేసులో" ఒక షాప్ వద్ద ఆపి రజనితో "నువ్వు కారు తీసుకొని వెళ్ళు రజనీ! నేను తరువాత వస్తాను." అని బయటకి చరచరా వెళ్ళిపోయాడు.

రామంతో ఒక మాటకూడా మాట్లాడలేదు. ప్రసాద్ చిత్ర ప్రవర్తనకి విస్తుపోయి వెర్రిగా చూస్తున్నాడు. రజని పకపక నవ్వుతూ "మత్తువదలించుకొని కాస్త యీకారుని ఎక్కడకు తీసుకు వెళ్ళాలో చెప్పండి. ఈసారి భయపడకండి నా ప్రాణమంటే నాకు, మీకు మీ ప్రాణం కన్న ఎక్కువతీపి. నాకు నూరు సంవత్సరాలు నిండుగాబ్రతకాలని వుంది. రోజూ నూరు దేవుళ్ళకి మొక్కుకుంటూంటాను చెప్పండి మిమ్మల్ని యెక్కడ డ్రాప్ చెయ్యాలి" అంది.

"లోడీకాలనీకి పోవాలి. ఇక్కడకు చాలా దూరం" అన్నాడు రామం.

"నేను మిమ్మల్ని అడిగినది ఎక్కడికి వెళ్ళాలని కాదు ఎక్కడ డ్రాప్ చెయ్యమంటారని" అంది రజని.

"అయితే యిక్కడే డ్రాప్ చెయ్యండి" అన్నాడు కొంచెం కోపంగా రామం.

రజని నవ్వుతూ "మీకు బలే త్వరగా కోపం వస్తుంది. మీలాంటివారికోసము నేను ఎంతో కాలం పట్టి ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇక ఫరవాలేదు. కాస్త ఆసరా దొరికింది" అంది.

రామానికి రజని ప్రవర్తన మరీ మొరటుగా కనబడింది. కాని తను రజనిని వేశ్య అని అనినందుకు ఇంకా పశ్చాత్తాప పడుతున్నాడు. ఆమె ఆమాటకు తన పై కోపగించుకొనందుకు కొంచెం కృతజ్ఞత కూడ కలిగింది. అయినా క్షమార్పణ చెప్పుకోవటం తన విధిగా భావించి, "ఇందాక మీ యెడ నేను అపచారం చేశాను, నన్ను క్షమించాలి అన్నాడు.

"ఆశ్చర్యంతో అపచారం చేశారా! ఏం చేశారు? అంది రజని."

"అదే... యిందాకా... మిమ్మల్ని" అని రామం తడుముకుంటూంటేరజని "ఓ అదా ; అందులో అపచారం ఏముంది చెప్పండి. ఎవరికి తోచిన విధంగా వారనుకుంటారు. నేను వేశ్యనే అయినా అందులో అభిమాన పడవలసినది ఏముంది చెప్పండి, వేశ్యలలో వుత్తములు లేరని ఎవరనగలరు?" అంది.

రజని మాటలు వింటూంటే రామం హృదయం కలచినట్లయింది. ఆమె మనస్తత్వం అతని కేమి అర్ధం కాలేదు సమాధానం ఏమి చెప్పాలో అని ఆలోచిస్తూకూచునేసరికి కారు తన లాడ్జికి దగ్గరగా వచ్చిందని గుర్తించి "ఆపండి కారు, ఇదే నాలాడ్జి" అన్నా డు.

రజని హఠాత్తుగా కారు ఆపి "భలేవారు కాస్త ముందర చెప్పితే నష్టమేమిటి చెప్పండి" అంది.

రామం కారుదిగి "థాంక్స్ ! మళ్ళీ ఎప్పుడు కనబడతారు" అన్నాడు.

రజని నవ్వుతూ "మాట వరసకయినా మీరు లోపలికి రమ్మనమని అనలేదు కాదా" అంది.

రామం కాస్త కంగారుపడుతూ "అబ్బే అదికాదండి పొరపాటయింది తప్పకుండా రండి. నా చేతి కాపీ కాస్త తాగి వెళ్ళండి" అన్నాడు.

రజని కారులోంచి దిగుతూ "మీ చేతి కాఫీ కాచి నాకుయిస్తారా? అయితే నిజంగా తాగాలనే వుంది" అంది.

రజిని నిజంగా కారు దిగి తన గదిలోకి వస్తుందని రామం అనుకోలేదు. కంగారుగా తాళం తీసి రండి - రండి కూర్చోండి అంటూ కుర్చీ మీద పడివున్న బట్టలను ఒక మూలకు విసిరివేసాడు.

రజని కూర్చుందే గాని గది అంతా పరీక్షించి చూస్తూంది. ఆమె దృష్టి మరల్చడానికి "క్షమించాలి- అంతా చిందరవందరగా వుంది" అన్నాడు

“ఫరవాలేదు లెండి. రెండు గదులు తీసుకున్నారా ?” అంది రజని “అవునండీ రెండవది వంటగది" అన్నాడు రామం.

“ఏమిటీ ! మీరే వంట చేసుకుంటున్నారా?” రజని ఆశ్చర్యంతో అంది.

“అవునండి హోటల్ భోజనం శరీరానికి పడటం లేదు” అన్నాడురామం,

“అయితే నాకు కాఫీ వద్దు అన్నం పెట్టండి ఆకలివేస్తోంది” అంది రజని దగ్గర వున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

రామానికి రజనీ, అలా పరిహాసానికి అందో, నిజంగా ఆందో అర్థం కాలేదు. కానీ అతను సమాధానం చెప్పక మునుపే రజని “అయ్యోయ్యో ! ఏమిటీ అన్యాయం. ఒక అపరిచితుని యింట్లో బలవంతంగా జొరపడి మొరటుగా హాస్యం ఆడుతూ అన్నం పెట్టమంటున్న స్త్రీకి నీతి, నియమము, గౌరవము, మర్యాదా, సభ్యత సరసము తెలుసునా? ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలి? ఈ సొదను ఎట్లా వదిలించుకోవటము? అని అనుకుంటున్నారు కదూ?” అని నవ్వుతూ యింటిని శుభ్రం చెయ్యడం ప్రారంభించింది.

రామానికి పూర్తిగా మతిపోయింది ఏం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. దిగ్భ్రాంతుడయి రజని ముఖం కేసికన్నార్పకుండాచూస్తున్నాడు.

అప్పుడు రజని - అలా చూస్తారేమిటి? ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమయింది. నాకు ఆకలి వేస్తోంది. కాస్త బియ్యము కూరగాయలు వగైరా తెచ్చి యిస్తే, నేనయినా ఏదో చేస్తాను. ఈ పూటకి శాఖాహారంతోనే సరి” అంది నిట్టూర్పుతో.

“మీరు మాంసాహారులా ! అన్నాడు రామం”

రజని మందహాసం చేస్తూ – “మాంసాహారినే కాదు. మధుపానీయాలు కూడా తాగుతాను. అసహ్యమేస్తోంది కదూ! కాని ఎందుచేత ! మీరు భోంచేసే వరి - ఎక్కడిది ? వరి మొక్కను చంపితేనే కదా అది మీకు లభ్యమవుతుంది. జంతువుకి ప్రాణమునట్లే దానికీ ప్రాణం లేదా ?” అంది.

“అసహ్యం లేదండి ! ఆశ్చర్యమేస్తోంది. మీరూ, మీ ప్రవర్తన నాకు బొత్తిగా అర్థం కావటం లేదు.ఇదంతా మీ పరిహాసమా లేక నా మతిభ్రమ చెప్పండి? ఒకస్త్రీ యింకొక అపరిచిత పురుషుని యెడ, యింత చనువుగా వుండగలుగుతుందని నాకు తెలియదు, మీరు ఒక విచిత్రవ్యక్తియా లేక నన్నొక ఆట వస్తువుగా పరిగణిస్తున్నారా?” అన్నాడు.

“పరిగణిస్తున్నానో ప్రేమిస్తున్నానో తరువాత చెప్తాను. ముందర ఆకలి వేస్తోంది. త్వరగా కాస్త బియ్యము, అవి యియ్యండి నేనే వంటచేస్తాను” అంది.

“మీరు వంట చేస్తారా ? మీ బోటివారికి వంట చేతనవునా?” అన్నాడు.

“నేనేమీ రాకుమార్తెను కానండి” అని నవ్వుతూ “లేకవేశ్యలకు వేరేపనులుంటాయనుకుంటున్నారా?” అంది రజని !

రామం ముఖం సిగ్గుతోనూ, ఏవగింపుతోనూఎర్రబడింది. ఆవిషయాన్ని తిరిగి జ్ఞప్తికి తెస్తుందని తలచలేదు. ఇలాంటి స్త్రీ చేతి భోజనం తను చేయ్యాలా? కాని యింకో మార్గం కనబడలేదు.

కొంచెం కోపంతో - “మీరు అలాంటి మాటలు యింకా అంటే నేను సహించనండి ? ఎందుకు పదేపదే అలాంటి మాటలంటారు? మీకేమైనా తృప్తి కలుగుతుందా ?” అన్నాడు.

రజని తన మాటలవలన రామం హృదయం గాయపడిందని గ్రహించింది కాని ఆమె వాంఛించేది కూడా అదే?.

నవ్వుతూ “మీకు కోపం తెప్పించటమంటే నాకు చాలా సరదా? మనస్సుకి చాలా తృప్తి కలుగుతుంది!” అంది.

ఆరోజు రజనినే వంట చేసింది. రామం ఎంత వారించినా, ఎంత వేడుకున్నా ఆమె వినలేదు, ఎంతో ఆప్యాయంగా రామానికి ఆరోజు భోజనం పెట్టింది. రజని అర్థంలేని ఆప్యాయతకు రామం మనస్సులో కృతజ్ఞత చెప్పుకున్నాడు. కాని బయటకు ఏమి అనలేకపోయాడు. ఎంత ఆలోచించినా అతనికి రజని ప్రవర్తన దురూహ్యమయింది. అలాంటి వింత యువతులుంటారని అతను వూహించలేదు. మొట్టమొదట రజని ప్రవర్తన అతనికి అసహ్యము, ఏవగింపూ కలిగించాయి. హై సొసైటీలో మెదిలే ఒక అందమైన వేశ్య అని భావించాడు, ఆమెతో ఆనాడు గడిపిన ప్రతిక్షణం గడిచే కొలది అతని అభిప్రాయం మారజొచ్చింది.

భోజనాలయిన తర్వాత తాంబూలం అందించింది రజని ఇష్టం లేకపోయినా రామం నిరాకరించలేదు.

రజని కారులో బయలుదేరబోతుంటే రామం “చాలా ఆలస్యమయింది. ప్రసాద్ మీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడేమో? కారు కూడా తీసుకు వచ్చారు. మీరు యిప్పటి వరకు ఎక్కడ వున్నారని అడిగితే ఏమని చెప్తారు?” అన్నాడు.

“ప్రసాద్ కి నిజం తెలిస్తే వచ్చి మీ ప్రాణాలు తీస్తాడని "భయపడుతున్నారా? కాని మీరు భయపడకండి ఆయనకి నేనే భార్యనయితే యిలా భయపడవలసి వుండును. కాని యిప్పుడు వేరు, నేను ఆయన పాదదాసిని కాను ,ఆయన ప్రేయసిని మాత్రమే అంది” రజని నవ్వుతూ.”

కారు యింజను స్టార్టోచేసి బయలుదేరబోయే సమయానికి, రామంకు ఎందుకో హృదయం బరువయినట్లనిపించింది. అర్థం లేని ఆవేదన అంతర్గతంలో ఆవరించింది. ఎంతోకాలపు ఆత్మీయత అంతం ఆవుతున్నట్లు అనిపించింది.

గబగబ దగ్గరకు వచ్చి “చూడండి మళ్లీఎప్పుడు కనబడతారు?” అన్నాడు.

నవ్వుతూ “స్వప్నంలో” అని రివ్వున వెళ్లి పోయింది.

చాప్టర్ 2

పది రోజుల తరువాత ఆరోజు సాయంకాలం కమలాకరము, కమల యిండియా గేటువద్దకు షికారుకి వెళ్లారు. చలికాలం అవటం వలన, దాదాపు ఆ ప్రదేశమంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. బాగా చీకటి పడింది. ఒకరి ప్రక్కన వొకరు చేతుల మీద ఆనుకుని పచ్చటి పరుపు మీద పరుండి ఆప్యాయంగా కబురు చెప్పుకుంటున్నారు. కొద్దిరోజుల నుంచి కమల ప్రవర్తనలో ఒక విధమైన మార్పు కమలాకరం గుర్తించాడు. పూర్వపు అశాంతి ఆమెలో మాయమయినట్లు కనబడింది. అర్థం లేని ప్రశ్నలు వేసి పిచ్చిగా ప్రవర్తించటం లేదు. అతనిని సంతోషపెట్టడానికి ఆమె ప్రయత్నించేదీ. అతని ఆప్యాయతా, ఆదరం, అనురాగం కాంక్షించేది. వాటికి పూర్వము యివ్వని విలువ ఆమె యిచ్చేది భార్యలో కలిగిన యీ మార్పుకు ఎంతో సంతోషించాడు. అయినా దానికి కారణమడుగకుండా వుండటమే వుత్తమమని భావించాడు. వచ్చే ఆదివారం ఎక్కడికైనా సరదాగా వెళదామా చెప్పండి ? ఆరోజే కార్తిక పౌర్ణమి పుచ్చపువ్వు లాంటి ఆ పండు వెన్నెలలో తాజమహల్ కన్నుల పండువగా వుంటుంది. కల్లోల పూరితమైన మనస్సులకు అదే ఎంతో శాంతిని యిస్తుంది. అగ్ని రగిలే ఆత్మలకు అదే చల్లని జీవనం. భార్యాభర్తల అమర ప్రేమకి అదే పవిత్ర నిదర్శనం దానిని చూచిన కొలది చూడాలనిపిస్తోంది. ఆదృశ్యం మనస్సుకి నూతన శక్తిని నిలకడ యిస్తుందనే నమ్మకం నాకువుంది” అంది కమల వుద్రేకంగా.

కమలాకరానికి, భార్య మాటలు ఎంతో ఆశ్చర్యం కలిగించాయి. ఆమె యింతకు ముందెప్పుడు ఆవిధంగా మాట్లాడినట్లు గుర్తులేదు. ఆమెలో ఆ శాంతి మాయమయినదనుకోవటం ఒక అపోహ మాత్రమే అని గ్రహించాడు కాని, అది నూతన పరవళ్ళు తొక్కుతోందని గ్రహించాడు. పూర్వపుఅశాంతికి యీ మాటలలోంచి తొంగేచూసే అశాంతికి, ఏదో విభేదం గోచరించింది. ఈ మాటలలో ఆప్యాయత అనురాగమువున్నాయి. ఇదే ఆతనికి ఎంతో సంతోషాన్ని కలుగజేసింది.

కమలాకరం భార్యను ఆదరంతో దగ్గరకు తీసుకుని “కమలా! అలాగే తప్పకుండా వెళదాము. నాకూ చూడాలనే వుంది. కాని నువ్వు నాకు యిది చెప్పాలి. నూతన శక్తి నిలకడ నీకీనాడు ఎందుకు అవసరమయ్యాయి?” అన్నాడు.

కమల ఒక క్షణం మౌనం వహించింది. మెల్లగా కారణం నాకు సరిగా తెలియదు కాని ఒక విషయం నేను మీకు చెప్పకుండా వుండలేను, మీరంటే నాకు ఎన్నడూ లేని గౌరవాభిమానములతో నా మనస్సుయీనాడు పెల్లుబుకుతోంది. మాటలకు మించిన మమత మనస్సులో మెదుల్తూంది” అంది.

స్పష్టంగా, సుమధురంగా వినిపించిన ఆ సున్నిత ప్రేమ వాక్యాలకి కమలాకరం కరిగిపోయాడు. గంభీరుడు, మితభాషి అయిన అతగాడు గద్గద కంఠస్వరంతో,“కమలా యిన్నాళ్ళు నీమాటల్లోని మాధుర్యాన్ని,మైమరపించే మమతను నానుంచి ఎందుకు దాచివుంచావు? కాలాతీతమైన ఈ కృతజ్ఞత నా హృదయాన్ని చీల్చి భరించరాని ఈ ప్రేమానురాగాన్ని నేను ఏ విధంగా వెల్లడించను” అని వుద్రేకంతో కమలను గాఢంగ హృదయానికి హత్తుకొన్నాడు.“నిన్ను నాలో పూర్తిగాలీనం చేసుకోవాలని భరింపరాని కాంక్ష కలుగుతోంది కమలా.” అని కమల ముఖంమీద ముద్దుల వర్షము కురిపించేడు. కమల ఆతని వుద్రేకానికి అసమ్మతి కాని సమ్మతి కాని తెలుపలేదు. మౌనంగా కళ్ళు మూసుకుని మెదలకుడా వూరుకుంది కమలాకరం పూర్తిగా తన్మయుడై తనను తాను మరచిపోయాడు. కొంత సేపు గడిచేటప్పటికి కమల మెల్లగా కళ్లు తెరిచింది. వెంటనే త్రుళ్ళిపడి కమలాకరం కౌగిలి విడిపించుకొని సిగ్గుతో వళ్లు సవరించుకుంది. మసక చీకటిలో కూడా తన యెదుట నిలబడి వున్న పురుషాకారాన్ని స్పష్టంగా గుర్తించగలిగింది కాని ఏం చెయ్యాలో ఏమనాలో ఆమెకు ఏమి తెలియలేదు కమలాకరం అది గ్రహించేడు కాని ప్రసాద్ని గుర్తించలేకపోయాడు.మత్తునిద్రలోంచి బలవంతంగా లేపినట్లు క్రోధంతో అతనిని వుద్దేశించి “రాస్కెల్” అన్నాడు.

ప్రసాద్ పకపక నవ్వుతూ "ప్రణయకలాపానికి భలే స్థలం కని పెట్టావు కమలాకరం కాని మీ దురదృష్టం. నా కారు లైట్లు మీ గుట్టు బయటపెట్టాయి. అయినా ఫరవాలేదు “కారీ ఆన్” అన్నాడు.

కమలాకరం కి ప్రసాద్ మాటలు ప్రవర్తనా కొద్దిగా ఆశ్చర్యం కలుగాజేసాయి. ప్రసాద్ కాస్తనిషాలో వున్నాడని గ్రహించాడు. కాని కమల ఆ వాసనబట్టి కాని, ప్రవర్తనబట్టి కాని ఆ విషయం ఊహించలేదు. చివాలున లేచిప్రసాద్ ని చెంప పెట్టు పెట్టింది. “నీకుయుక్తాయుక్త విచక్షణ, జ్ఞానం,నీతి నియమాలు లేవని నాకు

యింతకు ముందే తెలుసు కాని నువ్వు మూర్ఖుడవని, మొరటు వాడివని, నేను యిప్పుడే గ్రహించాను. ఫో యిక్కడి నుంచి" అంది.

ఈ మాటలు అని కమల వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ నేలమీద కూలిపోయింది. చెంప పెట్టు తిన్న ఒక నిమిషం వరకు ప్రసాద్ అచేతనారహితుడై నిలబడిపోయాడు. చెంప పెట్టుతో మత్తు వదలిపోయింది జరిగినదంతా జ్ఞప్తికి వచ్చింది. కాని ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు కమలాకరంతో మాట్లాడటం ఇష్టం లేకపోయింది. చివరికి "కమలా!" అని పిలిచాడు. ఒక క్షణకాలం వరకు ఆమె జవాబు కోసం నిరీక్షించి ఆ తరువాత అతను రివ్వున వెనక్కు తిరిగి వెళ్లిపోయాడు. కొద్ది క్షణాలలోనేనిశ్శబ్దాన్ని నిర్లక్ష్యంగా చీల్చుకుంటూ శరవేగంతో ఒక కారు బయలుదేరి వెళ్ళిపోయింది.

కమలాకరంకి భార్య ప్రవర్తన చాలావరకు సహజంగానే కనిపించింది. ప్రసాద్ నిషాలో వున్నాడన్న విషయం ఆమె గ్రహించలేదని తెలుసుకున్నాడు. కాని ఆమె చెంప పెట్టు పెట్టిన తర్వాత "ఎందుకు కమలా "అన్నాడు? అతనికి అర్ధం కాలేదు దగ్గరకు వెళ్ళి "కమలా ఎందుకలా అనవసరంగా దుఃఖపడతావు జరిగినది జరిగిపోయిందిలే" అన్నాడు.

కమల కన్నీటితో తడిసిపోయిన తన ముఖాన్ని చివాలున ఎత్తి "పర పురుషుడు నన్ను ఇలా అవమానిస్తే మీకు ఏ మాత్రము దుఃఖం కాని, క్రోధం కాని లేదా !" అంది.

"ఈవిధంగా జరిగినందుకు నాకు దుఃఖంగానే వుంది. కాని క్రోధం లేదు. ప్రసాద్ త్రాగి వున్నాడన్న విషయం గుర్తించలేదు" అన్నాడు.

ప్రసాద్ త్రాగి వున్నాడని తెలిసేసరికి కమల శరీరం జలజరించింది. అయినా ఆమె మాట్లాడలేదు.

"పద కమలా ! ఆలస్యమవుతుంది." అన్నాడు కమలాకరం.

మరునాడు వుదయం 9 గంటలకు కమలాకరం ఆఫీసుకి పోయే ప్రయత్నంలో వున్నాడు. కమల భర్తకు చొక్కా బొత్తాములు కుట్టియిచ్చే ప్రయత్నంలో వుంది. గత రాత్రి నుంచి కమల ఎంతో ముభావంగా వుంది. రాత్రంతా ఆమెకు సరిగా నిద్రపట్టలేదు. కల్లోల భరితమైన మనస్సును ఆమె పదేపదే ప్రశ్నించుకుంది. ఈ పరాభవానికి నేనెలా ప్రతీకారం చూపాలి. నా భర్త ముందర జరిగిన ఈ అవమానానికి నేనెలా కక్ష తీర్చుకోవాలి. నిజంగా ప్రసాద్ త్రాగి వున్నాడా లేక అది యంతా ఒక నటనా?" అనుకొంది . చిందర వందర అయిన జుట్టుతో, ఎర్రని కళ్ళతో, ముఖమంతా వాడివుంది

ముందర గదిలోకూర్చుని బొత్తాలు కుట్టుతున్న కమల ఎదుట ప్రసాద్ హఠాత్తుగా ప్రత్యక్ష్యమయ్యాడు. "గుడ్ మార్నింగు- కమలా" అన్నాడు. కమల పూర్తిగా చేతనరహిత ఆయిపోయింది. గత రాత్రి జరిగిన సంఘటన తరువాత ఆ మరునాడే ప్రసాద్ తనకి ముఖం చూపిస్తాడని కమలనుకోలేదు. కొన్నాళ్ల పాటయినా అతడు వారికి దూరంగా వుంటాడని భావించింది. ఆనందించింది. హఠాత్తుగా, ఆ విధంగా కనిపించేటప్పటికి ఆమె క్షణకాలం దిగ్భ్రాంతురాలైంది. కాని మరుక్షణమే ఆమె చివాలున లేచి లోనికి పోయింది. ప్రసాద్ కంఠస్వరం విని లోపలి నుంచీ కమలాకరం బయటకు వచ్చాడు. ప్రసాద్ ని చూసి నిర్మలంగా నవ్వుతూ! "ప్రసాద్. ఇంత త్వరలో నవ్వు దర్శనమిస్తావనుకోలేదు" అన్నాడు.

ప్రసాద్ కుర్చీలో కూర్చుంటూ. "నీ శ్రీమతికి నాపై కోపం ఉన్నట్టుందే." అన్నాడు

కమలాకరంనవ్వుతూ"చెంపపెట్టు అప్పుడే మరచిపోయావా?" అన్నాడు.

"మరచిపోలేదు అందుకనే వచ్చాను. పగ తీర్చుకోవాలి. అన్నట్టు మరచిపోయాను. వచ్చే ఆదివారం ఆగ్రా ప్రోగ్రాం వేయాలి. నేను రజని మీరు కూడా రండి".

కమలాకరం "కారులో నేనా? సరిగా మేముకూడా అదే అనుకున్నాము. అంతా కలసే వెళ్దాం"అన్నాడు. లోపలినుంచి వారి సంభాషణంతా వింటోనే వుందిచాటుగ పొంచి వుండి. ప్రసాద్ వీరి మాటలు గత రాత్రి విని వుంటాడనుకుంది. తనకు కమలాకరానికి మధ్య నడచిన సంభాషణ జ్ఞప్తికి వచ్చి సిగ్గుతో దహించుకు పోయింది. ప్రసాద్ తో కలసి ఆగ్రాకు వెళ్లకూడదని నిశ్చయించుకుంది.

కమలాకరం నవ్వుతూ "సరే! ప్రసాద్ నాకు ఆఫీసుకి ఆలస్యమవుతుంది. నేను వెళ్లాలి. నన్ను సెక్రటేరియట్ వద్ద డ్రాప్ చెయ్యగలవా?" అని "కమలా నా చొక్కా తీసుకురా ! నేను వెళ్ళాలి" అని పిలిచాడు.

లోపలినుంచి కమల వచ్చి కమలాకరానికి చొక్కా యిచ్చి లోపలికి వెళ్ళిపోతూవుంటే ప్రసాద్ "కమలా నామీద కక్ష తీరనట్లుందింకా?" అన్నాడు. "శిక్షకు సిద్ధంగా వున్నాను." ఆ కంఠస్వరం వినపడేసరికి కమల మనస్సుఒకసారి ఝల్లుమంది. సమాధానం చెప్పకుండానేలోనికి వెళ్ళిపోయింది.

మిత్రులిద్దరు కారులో బయలుదేరారు. ప్రసాద్ అలవాటు ప్రకారం మనోవేగంతో కారు నడుపుతున్నాడు. కమలాకరం ఆ వేగానికి రామం వలె భయపడలేదు. కాని ఆశ్చర్యంతో "ఏమిటి ప్రసాద్ ప్రాణాల మీద నీకు తీపి లేకపోయినా నాకు వుంది. కాస్త నెమ్మదిగా పోనీయి" అన్నాడు.

కాని ప్రసాద్ వేగం తగ్గించలేదు. "కారు వేగంగా పోతుంటే నా మనస్సుఆకాశములో తేలిపోతున్నట్లుంటుంది. మనస్సు ఆహ్లాదంతో నిండిపోతుంది. గాలిని చీల్చుకుంటూ కారు పోతుంటే నా మనస్సుకి నేను ప్రపంచాన్ని చీల్చుకు పోతున్నట్టనిపిస్తుంది. ప్రపంచంలో అన్నింటిని చీల్చివెయ్యాలి కలయిక , శాంతి, కరుణ వీటికి చోటు లేదు" అన్నాడు.

కమలాకరాని కెందుకో ఆ మాటలు మాట్లాడినది ప్రసాద్ కాదని, ఎవరో ఒక అపరిచిత వ్యక్తి అని అనిపించింది.

ఆశ్చర్యంతో "కారు ఆపు ప్రసాద్! సెక్రటేరియట్ వచ్చేసింది" అన్నాడు.

కమలాకరం కారు దిగి వెళ్ళిపోతూంటేప్రసాద్, "అయితే మనం శనివారం రాత్రి బయలు దేరి వెళ్ళుదామా లేకఆదివారం ఉదయం వెళ్దామా ఆగ్రాకి?" అన్నాడు,

కమలాకరం వెనుతీరిగి శనివారం రాత్రేవెళ్దాము శనివారం పౌర్ణమిట" అన్నాడు

కారులో ఒంటరిగా వెళ్ళిపోతూ ప్రసాద్ అనుకున్నాడు, పౌర్ణమి_తాజమహల్ _కమలా.

మరునాటి సాయంత్రం రామం ఆఫీసు నుంచి తిరిగివచ్చి చూచేసరికి బయట రజని, నిలబడి అతని రాక కోసం ఎదురు చూస్తోంది. రజనిని చూచేసరికి రామం హృదయం సంతోషంతో ఒకసారి స్పందించింది. ఆనాడు రజని వెళ్ళిపోయిన తరువాత అతనికి రజనిని అడ్రస్ అడగలేదని గుర్తుకు వచ్చింది. అప్పటి నుంచీ ఆమె ఎక్కడైనా కనబడు తుందేమోనని వేయికళ్ళతో వెదుకుతున్నాడు. ఈనాడు హఠాత్తుగా ఆలా తన రాక కోసం నీరీక్షణ చేస్తున్న ఆమె సుందర రూపం అతని హృదయానికి ఆహ్లాదం గలిగించింది.

"మీకోసం చూచి చూచి నా కళ్ళు కాయలు కాచిపోయాయి కాళ్లు తేలిపోతున్నాయి. ఇంత ఆలస్యం చేసేరేమిటి?" అని క్షణకాలం ఆగి" లేక నాబోటి వారికి ఎదురు చూడడం అలవాటే అంటారా?" అంది నవ్వుతూ,

"మీరిలా హఠాత్తుగా ఆకాశంనుంచి వూడిపడతారని నేనేమైన కలగన్నానా?" అన్నాడు తాళం తీస్తూ రామం.

"అవును. నేను మీకు చెప్పాను కదా, స్వప్నంలో మనము కలుసుకుంటామని" అంది లోపలికి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంటూ రజని.

"నాకు నిజంగానే మీరు కలలో కనపడ్డారు. కారులో మీరు పోతూ, కాలినడకను పోతున్న నన్ను చూచి పకపక నవ్వారు కోపంతో ఒక రాయితీసి మీ మీద విసిరాను కాని అది ప్రక్కనున్న ప్రసాద్ కి తగిలింది. ఇది నా కల" అన్నాడు రామం,

"మీరు రాయి విసిరింది నేను కారులో పోతూనవ్వినందుకు కాదు. ప్రసాద్ నా ప్రక్కన వున్నాడని యిర్ష్యతో ఆలా చేసారు. బెడ్డ వేసింది నాపై కాదు - ఎవరి మీద వెయ్యాలనుకున్నారో వారికే తగిలింది, మీదంతా బూటకం మిమ్మల్ని మీరే మోసపుచ్చుకుంటున్నారు" అంది రజని మందహాసం చేస్తూ.

స్వప్నానికి సునాయసంగా తీసిన ఆ అర్ధానికి రామం విస్మయపోయాడు "నాకు ప్రసాద్ వుంటేయిర్ష్యఎందుకు చెప్పండి మీదంతా పరిహాసమే" అన్నాడు.

రజని రామం కళ్ళలోకి చూస్తూ ; "ఒకరు కాంక్షించేవస్తువు ఇంకొరి సొత్తు అయినప్పుడు వారిమీద యిర్ష వుండదా ఇప్పండి? రక్తమాంసాలెంత సహజమో, మీబోటివారికి ఈర్ష్య కూడా అంత సహజములే.స్త్రీ ఎప్పుడూ ఎవరిదో ఒకరి సొత్తుగా వుండాలని మీరనుకుంటారు. పరాయివాడు ప్రేమతో చూచినా, పరధ్యానంగా పల్కికిలించినా మీ రక్తం కుతకుత వుడికి పోతుంది. రజని నాకు కావాలి. పరాయివారెవరు ? ఆమెను తాకకూడదు, అని మీరనుకుంటున్నారా? లేదా" అంది.

రజని వేసిన అభాండానికి రామం కంగారు పడ్డాడు. రజని వేసిన ఎత్తు అతను గ్రహించలేక పోయాడు. అజ్ఞాతంగా, అస్పష్టంగా ఆంతర్యంలో వున్న కోర్కెలకు ఆకారం యిచ్చి, అతని ముందర విగ్రహాన్ని నిలబెట్టింది. రామాన్ని ప్రేరేపించడానికి అన్నమాటలవి కాని, రామం అది గుర్తించలేక సిగ్గుతో క్రుంగిపోయి మీరు అలాంటి అపార్ధం కలిగే మాటలెందుకంటారు చెప్పండి "నాలో అలాంటి కోరికలేవీ లేవు. అలాంటిది నేను కలలో కూడా తలబెట్టను. ప్రసాద్ నా ఆప్తమిత్రుడు. అతనికి నేనే ద్రోహం తలపెడ్తానా?" అన్నాడు.

రజనీ వేసిన వుచ్చులో అతను పడిపోయాడు. "ప్రసాద్ మీఆప్త మిత్రుడు. కాకపోతేను ! మీరు ఆయనకి ద్రోహంచెయ్యవలసిన అవసరం లేకపోతేను ! మీరు ఏం చేస్తారూ" అంది.

రామం తబ్బిబ్బయ్యాడు. "అప్పుడు ఏం చేస్తానా ?" అని ఏదో అనబోతుంటే రజని కఠినంగా "రజని కోసం ఒంటికాలు మీద తపస్సు చేస్తారు. రాత్రింబగళ్ళు నిద్రమాని వెఱ్ఱి వెఱ్ఱిప్రేమలేఖలు వ్రాస్తారు ప్రేయసీ, హృదయ రాణి అని గేయాలు వ్రాస్తారు. ఇదే ఆత్మవంచన. ఒక వ్యక్తిని ఇంకొక వ్యక్తి ఒక సమయంలో ఒక సంపూర్ణమైన పదార్ధంగా పరిగణించరు, అర్ధం లేని అనేక వాటితో ముడి పెడతారు మీలో అన్ని (ఎమోషన్స్) ఆణచిన ఆవేశాలువుక్కిరి బిక్కిరి అయిన వుద్రేకలు - వీటికి పూర్తి స్వాతంత్యం ఎందుకు యివ్వరు?" అంది.

రజని మాటలకన్నా ఆమె కంఠస్వరంలో కర్కశత్వం ఆతన్ని ఆశ్చర్యపర్చింది. నెమ్మదిగా అయితే, జీవితంలో అన్ని వస్తువులు అందరి అందుబాటులోనూ వుంటాయా. రజని! అన్నాడు.

"వుండక పోవచ్చు. కాని వున్న వాటిని కూడ వారిది వీరిది అని వేసుకోవడం అవివేకమంటున్నాను" అంది నవ్వుతూ.

రామానికి, రజని ఆ మాటలు పరిహాసానికి అన్నదో, మాట వరసకే అందో నిజంగా అంతు తెలియలేదు. తప్పించుకొనే వుద్దేశంతో "కాఫీ చేస్తాను. కాస్త తాగితే మీమనస్సు కొంత కుదుటపడుతుంది అన్నాడు.

ఈసారి రజని తాను కాఫీ చేస్తానని ముందుకు రాలేదు. మెదలకుండా అక్కడే కూర్చుని రామం చేష్టల్ని కన్నార్పకుండా చూస్తూంది. కాస్త నిదానించి చూసే పెదవుల మీద మందహాసం కనబడుతుంది.

కాఫీతాగుతూ రజని "సినీమాకు వెళదాం పదండి" కాదంటే లాభం లేదని అతనికి తెలుసు. యిద్దరు కలసి సినిమాకు వెళ్ళేరు. సినిమా చూస్తున్నంతసేపు, రజని శరీరం తన శరీరానికి తాకినప్పుడల్లా అతని శరీరం ఝల్లుమంటోంది. అప్పుడప్పుడు రజని ప్రయత్నపూర్వకంగా అలా చేస్తూందా అనుకున్నాడు. సీనిమా ఒక అతి సాధారణమైన విషాధ గాధ. లలితా, శ్యాములు బాల్య స్నేహితులు. ఇద్దరు సమవయస్కులు. లలితకి యవ్వనంలో అడుగు పెట్టిన వెంటనే వివాహం చేస్తారు. అప్పటికి అతను చిన్నవాడు. లేత వయస్సప్పుడు అవటం వలన అతనికి ఆ గాయం అప్పుడు ఎట్టి బాధ పెట్టలేదు. కానీ కాలంగడిచే కొలది తాను కోల్పోయిన వస్తువు యొక్క విలువ తెలిసి వచ్చింది. ఆమె మీద ప్రేమ దినదినాభివృద్ధి చెందజొచ్చింది. ఆమె శ్యామం యొక్క మనస్సును మొదట గుర్తించలేదు. తరువాత అది తెలిసిన తరువాత అతనిని పరిహాసం చేసేది. కనీసం సానుభూతి కాని, ఆదరం కానీ, ఆమె చూపించలేదు. ఒకనాడు ఆ శ్యామే, లలితకు తన హృదయపు ఆవేదన నివేదించగా ఆమె అతనికి సలహా యిచ్చింది. "ఏ ఒక వ్యక్తికి యింకొక వ్యక్తి పై నవ్వు చెప్పినంత అనురాగము, ప్రేమ వుండడము అసంభవము. ఇదంతా నీ పిచ్చి. నీకింకా చిన్నతనం వదలలేదు. ప్రపంచ జ్ఞానం బొత్తిగా నీకు లే" దంది.

గాయపడిన హృదయంతో "నిజంగా అసంభవమా లలితా" అన్నాడు.

లలిత "అసంభవమైనా, కాకపోయినా, అవాంఛనీయం" అంది.

లలిత మాటలు శ్యామ్ హృదయంలో గునపాలు గుచ్చినట్లు అయింది, కట్టలు తెంచుకొని ప్రవహిస్తున్న దుఃఖాన్ని శక్తినంతా కూడదీసి సంభాళించుకొని అన్నాడు "నువ్వు నన్నుప్రేమించడం లేదని నేను అట్టే బాధపటం లేదు. లలితా! అది అసంభవమని నాకు తెలుసు, కాని నువ్వు నా ప్రేమనే హేళన చేస్తావు. కనీసం సానుభూతియైనా చూపించవు నా హృదయంలో సదా చెలరేగే యి బడదాగ్నిని నేను భరించలేను, కనీసం "నువ్వు నీ ప్రేమ నాకు తెలుసు. దానికి నా సానుభూతి వుంది కాని నేను అసహాయురాలిని. నేనేమి చెయ్యలేదు. కాని సదా నిన్ను నా మనస్సులో తలచుకుంటూ వుంటాను." అని హృదయ పూర్వకంగా చెప్పినట్లయితే నా మనస్సుకి కాస్త శాంతి లభిస్తుంది" అన్నాడు.

లలిత నవ్వుతూ "సినిమాలో సంభాషణలా వున్నాయి నీమాటలు" అంది.

చెళ్ళుమని చెంప పెట్టు పెట్టునట్టు అయింది భరింపరాని ఆ అవమానంతో హృదయం అంతా దహించుకుపోయింది. దుఃఖంతో అభిమానంతో వణికి పోతూ "లలితా! ఒక వ్యక్తి ప్రేమను చులకన చేసే నువ్వు స్త్రీవి కావు పాషాణనివీ, అని బయటికి వచ్చేసి ఆత్మహత్య చేసుకుంటాడు. లలిత పేర ఒక వుత్తరం విడచి వెళ్ళిపోతాడు. అందులో

లలితా?"నా జీవితమంతా నీ కోసమే గడిపేను. యినాడు నా మరణానికి నీవే కారణభూతురాలవని నేను చెప్పి నిన్ను నేను కించపరచను. పుట్టుక నుంచి ప్రతి మానవునికి ఏదో ఒక మార్గం నిర్దేశించబడి వుంటుంది. దాని వెంబడే పయనించాం, నీనీడలో నేనా బాట నిర్దేశించబడింది. నీ యెడ నాకు ఏర్పడిన అనురాగాన్ని ఆత్మీయతని తెంచుకోవాలని నేను శక్తి వంచనలు లేకుండా ప్రయత్నించేను.

కాని నాకు అది సాధ్యపడలేదు. నీ చూపుకోసం, నీ కంఠం కోసం నాహృదయమెప్పుడూ తహతహలాడేది, నా శరీరంలోని, ప్రతి అణువు సర్వదా "లలితా ? లలితా ? అని ఘోషించేది. పరులు వుచ్చరించినా లలితా అనే శబ్దం నా హృదయాన్ని స్పందింపచేసేది కాని నువ్వు నాయెడ ఎప్పుడూ ప్రదర్శించే నిర్లక్ష్యం, నిర్దాక్షిణ్యం, పరిహాసం, నా హృదయానికి రంపపు కోతలాగ వుండేది. నేను దీనిని ఎంతో కాలం సహించేను, కాని యిక నేను సహించలేను. ఎన్ని కష్టాలనైన నేను భరించగలను. కాని నువ్వే నా ప్రేమను హేళన చెయ్యటం నేను భరించలేను. అందరి ఎడ నువ్వు ఎంతో అనురాగం, ఆదరం, సానుభూతి ప్రసాదిస్తావు. నేను చేసిన నేరం ఏమిటి? లలితా! కాస్త కనికరం చూపించి నట్లయితే నువ్వొక జీవి ప్రాణం కాపాడేదానివి. నాకు పునర్జన్మలో నమ్మకం లేదు. కాని ఆ దేవుడుంటే నీలాంటి స్త్రీ యెడ నా హృదయంలో ప్రేమ లేకుండా ప్రసాదించమని నేను భగవంతుని వేడుకుంటాను."

ఉత్తరం చదివి లలిత రెండు కన్నీటిబిందువులు రాల్చిందంతే. వాటితోనే ఆమె అన్నీ కడిగి వేసుకుంది లలిత భర్తకు శ్యాము సంగతిచూచాయగా తెలుసు. అతను చాలా దుఃఖపడ్డాడు. కాని లలిత నవ్వుతూ "ఆతని ఆత్మహత్యకు నేను బాధ్యురాలను ఎంతమాత్రము కాను, అతనికి నాపై ప్రేమ వుంటే నేనేం చెయ్యను. నాకు మీరే సర్వస్వం నా హృదయమూ, నా మనసూ, నా శరీరం అన్నీ మీరే. నాకు యితరుల ప్రసక్తి లేదు" అంది.

సరిగ్గా అదేఘట్టంలో రామం రజనితో "నేనింకా కూర్చోలేను. బయటకు పోదాం" అని బయటకు వచ్చేశాడు రజని ఆశ్చర్యంతో అతనిని అనుకరించింది.

బయటకు వచ్చి "ఏమయింది? ఆటమధ్యలో ఎందుకు వచ్చేసేవు" అంది.

"నేనిక అది చూడలేను. కధ మరీ అసంభవంగా వుంది, అలాంటి స్త్రీలు ఎక్కడేనా వుంటారా? పాషాణహృదయులు" అన్నాడు రామం.

రజని నవ్వుతూ. "ఓ అదా సంగతి. కధానాయకుని మరణం మిమ్మల్ని కలవరపెట్టిందా? లలితలాంటి వారు ఎందుకుండరు? అయినా ఆమె చేసిన తప్పేమిటి? పరుల ఆత్మహత్యలకు ఆమె బాధ్యురాలు కాదు" అంది.

"అది కాదు రజనీ ఆమె అతనిని ప్రేమించక పోవచ్చును, వివాహం అయివుండవచ్చు. తోటి మనిషని కష్టాలకి సానుభూతి చూపించటం ఆమె కనీస ధర్మం కాదా!

ఆమెకోసం ఒక వ్యక్తి ఆవిధంగా పరితపిస్తూ ప్రాణ త్యాగానికి తలపెట్టినప్పుడు కూడా ఆమెమనస్సు కరగలేదు. ప్రపంచంలో అనేక బాధలున్నాయి అనేక కష్టాలున్నాయి. కాని అన్నింటిలోకి భరించరాని బాధయిదే. తను ప్రేమించేవ్యక్తి తన ప్రేమను బూటకమని హేళన చేస్తే భరించటం కష్టం. తను ఎవరిరూపాన్ని అయితే హృదయపీఠంమీద ప్రతిష్టించి పూజిస్తూ వచ్చేడో, ఆ వ్యక్తి "నీకు నామీద వున్నది ప్రేమ కాదు. పుస్తకాలలోని పిచ్చి అంటే ఎంత బాధగావుంటుంది చెప్పు? అప్పుడప్పుడు రెండు మూడు అనురాగపూరిత వాక్యాలనినంతమాత్రాన ఆమె పాతివత్యానికి ఏమి భంగంవస్తుంది? అలాంటి మాటలే అతనికి మనశ్శాంతి నిచ్చివుండును. ఆహ్లాదకరమైన ఆమె స్మరణతో ఆనందాన్నిచ్చే అనుభూతితో అతను జీవించియుండును" అన్నాడు రామం వుద్రేకంగా.

ఇందులో రెండు విషయాలు వున్నాయి. మొదటిది ఏమంటే నిజంగా ఆమె మనస్సులో అతని యెడ ప్రేమ వుండినట్టయితే ఆమె చేసింది తప్పు. అందులో పాతివత్యం, పరాశక్తి వీటికి చోటు లేదు! రెండవది ఏమిటంటే ఒక వేళ ఆమె అతనిని ప్రేమించివుండక పోతే ఆతని ఆత్మహత్యకు బాధ్యురాలు కాదు. ఒకతను నన్ను ప్రేమించి నిరాశ చెంది వెళ్ళి ఎయిర్ ఫోర్స్ లో చేరాడు. అతను కొన్నాళ్ళకు విమానం కూలి చనిపోయేడని పేపర్ లో చదివేను. అందుకు నేను బాధ్యురాలనా?" అంది రజని.

రామం కుతూహలంతో "ఎవరతను? ఎప్పుడు జరిగింది?" అన్నాడు.

"నాతో యూనివర్సిటీలో చదువుకున్నాడు.ప్రసాదుకి తెలుసు అతను. నసీర్ అనే బెంగాలీ వాడు. మంచి వాడే. మనిషిలో మర్మం ఏకోశానా లేదు. బాగా తెలివైనవాడు కూడాను; నన్ను చాయలా వెంబడించేవాడు. నామీద ఒకటో రెండో పద్యాలు కూడావ్రాశాడు. నాకు చాలా జాలివేసేది. పెళ్ళి చేసుకుంటానని ప్రాధేయపడ్డాడు. నేను ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. స్నేహితుడుగా స్వీకరిస్తాను గానిప్రియుడుగా పనికిరావని చెప్పాను, కారణమేమిటంటే అతడు శారీరకంగా నన్నాకర్షించలేకపోయాడు, భగ్న హృదయంతో అతను యూనివర్సిటీ వదిలి ఎయిర్ ఫోర్సులో చేరినాడు. రెండు నెలల ముందు పేపర్లో చదివాను, విమానంకూలి మరణించాడని. నా పేర చాలా ప్రేమలేఖలు వ్రాశాడు. అవన్ని పెద్ద కవరులో పెట్టి పైన నా పేరు వ్రాసివుంచాడట. నా పేర తనజీవితాన్ని ఇన్సూరెన్స్ చేసుకున్నాడట. నాకు ఒక పది వేలరూపాయిలు వచ్చాయి. అవన్నీ అతని మరణం తర్వాత నాకు పంపించారు. అవన్నీ చదివి,తర్వాత నేననుకున్నాను. నిజంగా నన్ను అతడు ప్రేమించాడని. ప్రేమలేఖలు అచ్చు వేద్దామనుకున్నాను. యీ కాలంలో అవి బాగా చెల్లుబడి అవుతాయి. ప్రియురాలి ప్రేమకోసం తపిస్తూ ఉత్తరం వ్రాద్దామంటే వేలునడవక కలవర పడుతున్న ప్రేమికులు చాలామంది వున్నారు, అలాంటి వారికిది ఐస్ క్రీం లాంటిది. పరోపకారం చేసిన దాని నవుతాను ఏమంటారు?" అంది రజని.

రజని చెప్పిన ఆ విషాద గాధ రామం హృదయాన్ని కరగించివేసింది. రజని వ్యంగ్యంగా, పరిహాసంగా మాట్లాడడం అతనిని మరీ బాధ పెట్టింది. "అ డబ్బు ఏం చేశావు?" అని అడిగాడు.

"దాచివుంచాను. మీకు కావాలా?" అని అడిగి రామం ముఖకవళికలు చూసి "లేదండీ. అదంతా అతని తల్లిదండ్రులకు పంపించి వేశాను" అంది.

"అయితే, అతనంటే నీకు సానుభూతి లేదా? అతని స్మృతి నిన్ను బాధ పెట్టదా ? అతని పేరును అలా తిరస్కరించటం తప్పు కాదా? కేవలం శరీరాకర్షణయే ప్రధానమైన సంగతా? ఇక దేనికీ విలువ లేదా?" అన్నాడు రామం.

"మీరు అలా వుద్రేకపడి మాటలు కురిపించినంత మాత్రాన ఏమి లాభం లేదు. నాకు సానుభూతి వుందా అని అడిగారు. దాని అవసర మేమిటి? ఏదో వ్యర్ధంగా నాకు సానుభూతి వుంది అంటే మీరు సంతృప్తిపడతారు. ఆహా! రజనిది దయార్ధ్రహృదయం అంటారు. లేకపోతే కఠినురాలు అంటారు. కాని దాని లాభమేమిటి? ఇక అతని స్మృతి నన్ను బాధపెట్టడం లేదా అని అడిగారు! అది నిజమే అప్పుడప్పుడు బాధకలిగిస్తుంది. అందుకనే నేను దానిని స్మృతిపధంలోకి తీసుకురాను. ఈ సినిమా చూస్తేజ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇక మీ మూడవ పశ్న కేవలం శరీరాకర్షణయేనా ప్రధానం? అదే సర్వస్వము అని చెప్పను. కాని అది కూడా ముఖ్యమైనదే. అదే శూన్యమయితే మనస్సులు ఎంత ప్రేమించుకున్నా మనుష్యులు విడిగా వుండవలసిందే? ప్రేయసీ ప్రియులుగా వుండటం అసంభవం..." అంది రజని.

"జీవితంలో మనం ప్రతివిషయాన్నీ లాభనష్టాల దృష్టితో చూచి నిర్ణయించాలంటే, నేను శతవిధాలా అంగీకరించను. స్పర్శలకందని విలువలు జీవితంలో ఎన్నో ఉంటాయి. వీటిని మనం ఆశయాలంటాము అవి మరుగున వుండవచ్చు. కాని వాటిని మరచిపోకూడదు. ఆశయాలను అనుభవంలో పెట్టడం కష్టమని నేను ఒప్పుకుంటాను. చాలావరకు అవి ఎండమావులలాగే వుంటాయి. అయినాసరే అవి ప్రతి మానవుని మనస్సులోను మెదుల్తూ వుండాలి. అప్పుడప్పుడు దారి తప్పినప్పుడు కళ్ళెంలాగి అవి మనస్సును కాస్త

వెనకకు లాగుతుంటాయి, లేకపోతే నావికుడు లేని నావలా ప్రవాహములో కొట్టుకు పోతాము" అన్నాడు రామం.

తరువాత తీరికగా మాట్లాడుకుందాము. నాకు కాళ్లు పీకుతున్నాయి. కాస్త ఏదైనా వాహనంలో పడవేసి ఇంటికి తీసుకువెళ్ళండి. అబలను, అసహాయురాలిని, నన్నిలా నడిపిచడంమీకు న్యాయం కాదు" అంది రజని నీరసంగా.

రామం ఆవేదనతో "క్షమించండి. మాటలలో పడి మరచిపోయాను" అని టాక్సీ వొకటి పిలిచి అందులో కూర్చున్నారు.

"టాక్సీని ఎక్కడికి వెళ్ళమంటారు చెప్పండి? మీయింటికా? మా యింటికా? ముందర నన్ను డ్రాప్ చేసి మీరు వెళితే సబబుగా వుంటుందేమో?" అన్నాడు రామం.

"ఇంత రాత్రి నన్ను తీసుకుని మా యింటికి వెళ్ళితే ప్రసాద్ ఏమయినా అపోహపడతాడని మీరు భయపడుతున్నారా? ఒక వేళ ఆయన నిజంగా నామీద నీలాపనిందలు మోపినన్నింట్లోంచి వెళ్ళగొట్టితే మీరే నాకు ఆశ్రయ మివ్వాలి. అందుకని మీరు దగ్గరవుండటమే మంచిది. అప్పుడు ఋజువవుతుంటుంది. లేకపోతే ప్రజల ఎదుట రజని ఎవరు! నేను యిమెను ఎప్పుడూ చూడనేనాలేదు. పేరేయినా యింతకుముందు వినలేదు అంటారు. చివరకు నేను నిజంగా ఒక భిక్షుకురాలిని అయిపోతాను. బాబోయ్! మా యింటికి పోనీయ మనండి. డ్రైవర్ ! మోతీ బాగ్ చలో " అంది రజని.

రజని మాటలు ఎందుకో రామం హృదయంలో అశాంతిని లేపాయి కళ్లల్లోకి కన్నీరు ఉబికివచ్చేయి. బలవంతాన వాటి ఆపుకొని "నేనలాంటి వాడినా, రజని? నా మీద నీకు నమ్మకము లేదా?" అన్నాడు రామం.

"మీరు అలాంటి వారు అవునో కాదో నాకేం తెలుసు? మూడునాళ్ల పరిచయం మీది. ప్రారంభంలోనే నన్ను వేశ్య అన్నారు. చివరకు నమ్మితే నష్టపోతానేమో, మగవాళ్లంతా మోసగాళ్లని మా అమ్మ అంటూ వుండేది " అన్నది రజని.

కాసేపు మౌన ముద్రవహించి "నెమ్మదిగా మీ అమ్మగార్కి మగ వారిమీద అంత అపనమ్మకం ఎందుకని రజనీ" అన్నాడు రామం.

"ఎవరో బాగా డబ్బున్న ఆయన మా అమ్మను వివాహం చేసుకుంటానని వాగ్దానం చేసి మోసగించి పారిపోయాడట దాని ఫలితమే నేను" అంది రజని.

రజని పుట్టుపూర్వోత్తరాలు గురించి రామం, అప్పుడప్పుడు ఆలోచించేవాడు. కాని అడిగే ధైర్యం లేకవూరుకునే వాడు. యీనాడు అకస్మాత్తుగా తెలియవచ్చింది. క్షణకాలం అతని శరీరం గగుర్పొడిచింది. అయితే మీ అమ్మగారు యిప్పుడు జీవించి లేరా రజని" అన్నాడు రామం,

అది నాకు తెలియదు పదేళ్ల ప్రాయంలో నన్ను విడచి ఎక్కడికో వెళ్లి పోయింది. ఆ తరవాత మా మామయ్య నన్ను పెంచి పెద్ద దాన్ని చేసాడు" అంది రజని.

ఎందుకు వెళ్లిపోయిందో, ఎక్కడకు వెళ్లిపోయిందో, యిప్పుడు యేమి చేస్తూందో, అడగడం అతనికి యిష్టము లేకపోయింది. ఆ విషయాలన్ని తెలుసుకోవడమంటే ఎందుకో అతనికి భయం వేసింది రజని గత జీవితంతో తనకు ప్రసక్తి లేదు.

టాక్సీ వచ్చిరజని యింటిముందు పోర్టికోలో ఆగింది.

నవీన పద్ధతులలో నిర్మింపబడిన రెండు అంతస్తుల భవనమది. రజని అంత ధనవంతురాలని రామం ఊహించలేదు.

"రండి లోపలికి రండి. భయపడుతున్నారెందుకు? లోపల ఎవరూలేరు" అంది రజని.

అంత రాత్రి వేళ రజనితో వంటరిగా ప్రసాద్ కు కనబడటం అతనికి యిష్టంలేక పోయింది. కాని చేసేది ఏముంది. విషయం చెప్పితే పరిహాసం చేస్తుంది, మీరుయింత పిరికివారా? అంటుంది.

ఇంటి లోపలకూడ ఆధునిక పద్ధతిలోకూడ అన్నీ అమిర్చివున్నాయి. పెద్ద డ్రాయింగురూము - అంత సుందరంగా అలంకరించబడియుంది. రజని కూర్చోమని చెప్పి లోపల నుంచి వంట వానిని పిలిచింది. ఈ బాబుగారు కూడ యిక్కడ భోంచేస్తారు త్వరగా అన్నం సిద్ధం చేయ్" అని చెప్పింది.

కంగారుతో "వద్దండి. ఆలస్యమయిందండి. యింటికి "పోవాలి." అన్నాడు రామం,

శ్రీవారు యింటికి వెళ్లి స్వయంపాకం చేసుకుని విందు ఆరగించేటప్పటికి సీమంతం గడచిపోతుంది" అని వంటవానితో నువ్వెళ్లి నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి"అంది రజని.

రామం యింక మాట్లాడలేదు. ప్రసాద్ యింటికి వచ్చి అతనికి తెలియకుండా రజనితో విందు ఆరగించటం అతనికి ఎంతమాత్రం యిష్టం లేకపోయింది. రజని ఆ యింటిని స్వంత ఇల్లుగా చూడటం కూడ అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

రజని నవ్వుతూ "మనస్సులో మెదల్తూన్న ఆ ప్రశ్నని ఎంత సేపు లోపల ఆణచివేసుకుని సతమతమవుతారు? బయటక ఎందుకు అడగరు?" అంది.

రామం ఉలిక్కిపడి “ఏ ప్రశ్న” అన్నాడు.

“అది మీకు తెలుసు. రెండు అక్షరాల ప్రశ్న : “ప్రసాద్ ఏడి? అంది.”

రామం బలవంతాన నవ్వు తెచ్చుకొని ప్రశ్న మీరే చెప్పేరు. యిక సమాధానం కూడ మిరే చెప్పండి” అన్నాడు.

“ఇంట్లో లేరు. నాలుగురోజులనుంచి నాకు కనబడటం లేదు”.

రామం ఆశ్చర్యంతో “నాలుగు రోజులనుంచి కనబడటం లేదా! ఆశ్చర్యంగా వుందే నిన్ననే కమలాకరరావు కనబడ్డాడని చెప్పేడే?” అన్నాడు. రజని నవ్వుతూ! “ఇందులో ఆశ్చర్యపడవలసినదేమున్నది. నాకిది మామూలే ఎవరిష్టం వచ్చినట్లు వారు ప్రవర్తిస్తారు. ఆయన్ని నేను రాత్రింబవళ్లు ప్రేమబంధాలతో బంధించి యింట్లో వుంచాలనే కోరిక నాకు లేదు” అంది.

“రాత్రింబవళ్లు వుండక పోవచ్చు కాని ఢిల్లీలో వుంటూ కూడ నాలుగురోజుల బట్టి యింటికి రాకపోవడం అన్యాయం కదా!” అన్నాడు రామం,

“అన్యాయమేముంది చెప్పండి? నాకంటె ఇంకెవ్వరు గతిలేరు. నే నేకాకిని, అనాధని, ఆయనకు చాలా మంది స్నేహితులున్నారు. ఆప్తులున్నారు. ఆదరించేవారున్నారు. వారివద్ధకు వారు వెళ్ళుతూ వుంటారు. ఇది నాకు చాలా సహజంగానే కనబడుతుంది” అంది రజని.

ప్రసాద్ కు ఆప్తులు, ఆదరించేవారు, ఇక్కడ వున్నారని నాకు తెలియదండీ. “ఒక బాబాయ్ వుండేవారు. వారు కూడ చనిపోయారని విన్నాను” అన్నాడు రామం.

రజని నవ్వుతూ “ఆప్తులు, ఆదరించేవారు, బంధువులే అయివుండాలా చెప్పండి. అజ్ఞాతులవకూడదా? వారు దయామయులు. నాబోటి వారికి ఎంతోమందికి ఆశయం యిచ్చేరు. ఇంకా చాలామందికి ఆర్ధిక సహాయం చేస్తూ - వుంటారు” అంది.

ప్రసాద్ దయామయుడని చాలామందికి ఆర్ధిక సహాయంచేస్తూంటాడని రామానికి తెలియదు. స్వార్ధ పరుడని స్వీయమే అతనికి సర్వస్వమని అనుకుంటూ వచ్చేడు.

“ఎవరికి ఆర్ధిక సహాయం చేస్తున్నాడు చెప్పండి? నేను యింతకుముందు వినలేదే?” అన్నాడు ఆశ్చర్యంతో.

“అంతమాత్రాన అది అసత్యం కాదుకదా వారు ఢిల్లీ లోని హరిజన విద్యార్ధులను కొంతమందిని కూడ దీసి వారికొక వసతి చూపించి వారి చదువు నిమిత్తం ఎంతో ధనవ్యయం చేస్తున్నారు. ఇంకా అనేక సంస్థలకి డబ్బు ఇస్తుంటారు. ఉదార స్వభావం, నిర్మలమైన మనస్సు, ఆయనది.వారికి మీరనుకునే నీతినియమాలు లేకపోవచ్చు. అయినా వారు మీ అందరికన్న శతవిధాల ఉత్తములు”అంది.

రజనికి ప్రసాద్ యెడయెంత గౌరవాభిమానాలు వున్నాయో ఆనాడు అతనికి తెలిసివచ్చింది. అంతర్గతంలో కాస్త యీర్ష్యకూడా జనించింది. ఆమాటలో తనను చులకనగా అన్న మాటలు కాస్త బాధపెట్టేయి.

బాధాపూరిత కంఠస్వరంతో “మీరన్నది సత్యమే - కావచ్చు. కాని మానవస్వభావాలు, తత్వాలు ఒకేవిధంగా నిర్మించబడలేదు. అలాగే మానవహృదయాలు కూడ వేరుగా వుంటాయి. అయినా దయ, కరుణ, ప్రేమవున్న మాత్రాన లాభం లేదు. వాటిని క్రియారూపంలో పెట్టడానికి తగిన సంపద శక్తికావాలి. నీతినియమాలందు నీకు నమ్మకం లేకపోవచ్చు. అందుకు నేనేమి అనను, కాని ఎవరికైన సహనం లేకపోతే వారిని నేను సహించలేను.ఒకరిని ఉత్తముడు, యింకోకరిని నీచుడు అనే అధికారం యేమానవునికి లేదు. ఎవరి కర్మ ప్రకారం వారు నడుచుకుంటారు” అన్నాడు

ఆఖరిమాటలు కాస్త వుద్రేకంగా వినబడ్డాయి. రామం అంత వుద్రేకంతో మాట్లాడడం ఆమె అంతకుముందు ఎప్పుడు వినలేదు. ఆమె అడిగిన మాటలు అతనిని గాయపరిచాయని గహించింది.

“సహనం వుండాలనే నేను ఒప్పుకుంటాను. కాని సహనరూపంలో అన్యాయాన్ని అంగీకరించమంటే నేను ఒప్పుకోను” అంది.

సరిగ్గా అదేసమయానికి వంటవాడు భోజనం తయారుగా వుందని చెప్పేడు రజని “లేవండి భోజనం చేద్దాం. ఆకలిగావుంటే ఆవేశాలు విజృంభిస్తాయి” అంది.

“ఆశ్చర్యంగా వుందే, మీరు అలాగ అనటం. ఆవేశాలు ఎందుకు విజృంభించకూడదు? అంటారు కాదా మీరు” - అన్నాడు రామం నవ్వుతూ.

“అవును అది నిజమే. కాని యీ ఆవేశాలు అసహజమైన దేదైనా అధఃపథనానికి దారితీస్తుంది” అంది రజని.

భోజనాలతర్వాత “ఇక నేను వెళతానండీ చాలా థాంక్స్ ” అన్నాడు.

“పదండి మిమ్మల్ని టాక్సీలో ఎక్కించి తిరిగి వస్తాను” అని బయలు దేరింది రజని. ఎంత వారించినా వినకుండా.

టాక్సీకోసం చాలాదూరం నడవవలసివచ్చింది. అర్ధ రాత్రిరోడ్ల మీద ఎక్కడా మానవ సంచారం లేదు. వెన్నెల రాత్రి వీధిదీపాలు కూడా వెలగటం లేదు. నిర్మలమైన నిశ్శబ్దం, నిరాడంబరంగా నివురు కప్పింది. రజని పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెలలో తన ప్రక్కన నడుస్తూవుంటే, రామం హృదయం ఎప్పుడూ అనుభవించని ఆనందం, సుఖం, శాంతి అనుభవించింది. ఆమె స్వభావానికి వ్యతిరేకంగా రజనికూడ నిశ్శబ్దంగా వుంది. మాట్లాడితే ఆ సుఖం అంతరించి పోతుందేమో అని భయంతో రామంకూడ మౌనం వహించాడు. అలా ఎంత దూరం నడిచినా ఎక్కడా టాక్సీ కనబడలేదు ప్రశాంత వాతావరణం పున్నమి వెన్నెలలో రజని సౌందర్యం చిందులు త్రొక్కుతూ ప్రకృతినే సవాలు చేస్తున్నట్లుంది. తెల్లటి సిల్కు చీర వెన్నెలలో లీనమైనట్లు కనబడింది, నల్లటి పొడుగాటి జుట్టు బుజాలమీంచి జారుతూ నాట్యమాడుతూంది. మత్తెక్కి మైమరపించే ఆ స్త్రీ ప్రచండ సౌందర్యం రామాన్ని పూర్తిగా తన్మయుడిని చేసింది.

హఠాత్తుగా రజని చెయ్యి గట్టిగాపట్టుకొని వుద్రేకంతో వణకిపోతూ, ఆమెను ఆపి "రజని, అనంతమైన నీ అందం నన్ను మైమరపిస్తూంది. నన్ను ఎక్కడికో లాక్కుపోతూంది. నన్ను నేను సంబాళించుకోలేనేమో అని నాకు భయంగా వుంది" అన్నాడు .

రజని ఏమాత్రము భయపడలేదు. చెయ్యి విడిపించుకోడానికికూడ ప్రయత్నం చేయలేదు. తన చెయ్యి పట్టుకున్న అతని కుడిచేతిపై తన రెండవ చెయ్యి వేసి అతని కళ్ళల్లోకి నిర్మలంగా చూస్తు, సహజ శాంతస్వరంలో "మీరు మిమ్మల్ని సంబాళించుకోలేక పోవచ్చు. అందుకు నేనేమి దోషించను . నా స్త్రీ సౌందర్యం క్షణికంగా మిమ్మల్ని వున్మాదుని చేసిందనడం కొంతవరకు అది సహజమే. కానీ పరిణామాలు ఆలోచించకుండా మీరు ఏపని చెయ్యరని నాకు విశ్వాసంగా వుంది. కేవలం మీరు పురుషులే కాదు సత్పురుషులు. సహృదయులుకూడాను. ఆ విచక్షణాజ్ఞానాన్నే మీరిప్పుడు చేరదీసుకోవాలి" అంది.

అదే సమయానికి దూరంలో కారు లైట్లు కనబడ్డాయి. టాక్సీ అనుకొని రామం చెయ్యి చాపాడు, దగ్గరకు వచ్చికారు ఆగింది. కాని అది టాక్సీ కాదు. అదే ప్రసాద్ కారు చటుక్కున తన కుడి చెయ్యిని రజని చేతుల్లోంచి లాక్కున్నాడు రామం.

ప్రసాద్ నవ్వుతూ "ఏమిటి రజని! నిశి రాత్రి నడిరోడ్డుమీద నాటకం వేస్తున్నారా? లేక మనోవీధిలోని తారా కుమారునికి మన్మధుడే నివేదించుకుంటున్నాడా?" అన్నాడు. రామం రజని కేసి భయం భయంగా చూచేడు ఆమె నిజం చెప్పివేస్తుందేమోనని భయంతో ఆమె కేసి చూచేడు

రజని "నవ్వుతూ ఒంటరిగా రోడ్డుమీద నడవటం భయమంటూ నన్ను వెంటలాకొచ్చారు అయన. మా దురదృష్టం. ఎంతదూరం నడచినా టాక్సీ పత్తాయే లేదు. నువ్వువచ్చావు వీరిని మీయింటి వద్ద విడిచి మనం యింటికి పోదాం. నాకు విపరీతంగా నిద్ర ముంచుకువస్తూంది. అనవసరం అబలని రెండు మైళ్లు నడిపించారాయన. ఆ వుసురు వూరికేనే పోదు. పైగా నడిరోడ్డు మీద..." అని అనబోతుంటే రామం కంగారుగా అడ్డు వచ్చి "ఏమిటి ప్రసాద్ -నాలుగు రోజులనుంచీ నారదుడిలాగ ఎక్కెడెక్కడ తిరుగుతున్నావు. రజని నీకోసం కళ్లు కాయలు చేసుకొని ఎదురు చూస్తుంది" అన్నాడు.

"ఈ మాటలను నువ్వు కమల విషయంలో అనినట్లయితే నిజమేమోననిభ్రమపడతాను. కాని రజని విషయంలో అవి నిజమని నన్నునేను మభ్యపెట్టుకుందా మనుకున్నా వీలుపడదు. ఆవిడ ఎవరికోసమైనా ఎదురుచూస్తూందని ఎవరయినా అంటే వారు అసత్యవాదులని, అది అభూత కల్పన అని వెంటనే చెప్పవచ్చు. అలాంటివి ఆమె స్వభావానికి విరుద్ధం" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ఇక పదండి-ఇంకా ఆలస్యం చేసారంటే తెల్లవారి పోయేటట్లుంది" అంది రజని.

ముగ్గురు బయలు దేరారు. రామం తన లాడ్జివద్ద దిగి వెళ్ళిపోబోతూంటే రజని నవ్వుతూ. "మళ్ళా ఎప్పుడు కలుసుకుందాము?" అంది.

చాప్టర్ 3

అందరు శనివారం సాయంకాలం ఆగ్రా బయలు దేరారు. కమల రానని చాలాపట్టుపట్టింది. కాని చివరకి కమలాకరం బలవంతంమీద బయలు దేరక తప్పింది కాదు, కాలం గడచేకొలదీ ప్రసాద్ కోపం తగ్గింది. చెంప పెట్టు పెట్టినా అతను దానిని పట్టించుకోకుండా మరునాడేవచ్చి క్షమాపణ చెప్పుకోవటం ఆమెకి ఎంతో తృప్తినిచ్చింది. అప్పుడు కూడా తన ప్రవర్తన కఠినంగా వున్నా, అతను పట్టించుకోలేదు. చివరకు కమలకి యిష్టం లేకపోతే తను రావడం మానేస్తానని కమలాకరంతో చెప్పాడుట కూడాను, అలాంటి పరిస్థితులలో తాను రానని నిరాకరించటం అసమంజసంగా వుంటుందని కమల ప్రయాణానికి బయలు దేరింది.

రజని ఎంతవద్దన్నా ప్రసాద్ స్టీరింగ్ వద్ద కూర్చున్నాడు, నున్నటి ఆ తారురోడ్డుమీద విద్యుద్వేగంతో పోతున్న ఆ కారులోని వారంతా భయంతో వణకసాగారు. కమలాకరం, రామం ఎంత వారించినా ప్రసాద్ వినలేదు. ఆ పరిస్థితిలో ప్రసాద్ ని చూచి కమలకు భయంకూడా వేసింది. ముఖంలోని నరాలన్నీ వుబికి వున్నాయి. గాలికి "జుట్టంతా అగ్నిజ్వాలలా ఎగురుతోంది. ఎవరిమాటల్ని చెవిని వేసుకోకుండా తదేకంగా ముందుకు చూస్తూ నడుపుతున్నాడు. ముందరిసీటులో ప్రసాద్, రామాల మధ్య రజని కూర్చుని వుంది. వెనుక సీటులో కమలా, కమలాకరం కూర్చున్నారు. గాలికి రజని పమిట చెదిరి రామం ముఖం మీద పడి పూర్తిగా కప్పి వేసింది. రామంకు మత్తెక్కినట్లయి క్షణం చీరనుతన చేతిలో పట్టుకుని వుండిపోయాడు. రజని నెమ్మదిగా చీరని లాగుకుంటూ "రామంగారిలో కొన్ని దుశ్శాసనుని లక్షణాలు మూర్తీభవించాయని

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

Free-Ebooks.net